

Розділ 1. Нахаба

Ніч була жахлива. Клятий зуб просто дістав. Телефоную шефу, щоб попередити та їду до знайомого стоматолога. Вона знаходить для мене «віконце» і зараз почне катування. Так вважає більшість людей, але мені не страшно. По-перше, я довіряю професіоналу. А по-друге, хочу врешті позбутися тих пекельних мук.

В кабінеті тхне різноманітною медичною гидотою й після анестезії, в моєму роті також. Далі традиційне свердління, видалення нерва, ліки й тимчасова пломба. Прощаємося, призначивши день для завершення справи.

Вже на вулиці плююся кров'ю й сідаю на лавку. Відкриваю сумочку та заглядаю в дзеркало. Чорт! Вона ж мені всю красу спаскудила. Пів щоки не відчуваю, наче контужена. Зате не болить і це вже добре. Трохи гримуюся й підмальовую губенята. Ось тепер значно краще!

Інше питання: чому цієї весни сонце забарилося й не хоче дарувати яскравих променів? Надворі кінець березня, а воно ніяк не вибереться з-за сірих хмар. Через це навколо сумно й похмуро. Та в моєму моднячому пальті доволі затишно. Звичним рухом поправляю шарф і прямую на трамвай.

Бачу, як потрібний мені маршрут наближається до зупинки та поспішаю перетнути нерегульовану «зебру». Кілька жінок чимчикують за мною й автомобілісти виховано зупиняються. Раптом, геть забувши правила, на подвійну осьову вилітає крута тачка й гальмує так, що світ навколо завмирає в очікуванні біди. Та здається обійшлося.

Водії й пішоходи автоматично оцінюють порушника спокою, а він кидає свою власність на аварійці й статечно рухається по розмітці на своїх двох. Голова шизика знизу начисто виголена, а шапкою світлого волосся нагорі грається вітер. Легка куртка - наопашки й з-під тоненької футболки видніються підкачані м'язи грудей.

– Привіт! Не налякав? – запитує весело.

Очманіти! То він до мене так поспішав? Але я бачу цього ненормального вперше у житті. Шукаю слів, щоб інтелігентно послати та не знаходжу. Мабуть, це наслідки стоматологічної агресії.

– Кого, мене? Та Ви пів вулиці налякали, – констатую сухо.

– Щиро перепошую! – шаліє його збуджений погляд, а рука торкається грудей, наче підкреслює свою шоколадну засмагу. Я байдуже дивлюся повз, бо ненавиджу мажорів, котрі взимку вештаються по соляріях!

– Краще у тієї тітоньки перепросіть. Вона від Вашого каскадерства ледве не впісялася та ще й досі, мов відморожена на узбіччі стоїть, – продовжую вичитувати парубка, а його це страшенно заводить.

– Неймовірна! Як побачив, загальмував підсвідомо. Нічого з собою зробити не міг.

– Тобто в створеній Вами аварійній ситуації я винна? Закінчуйте цей цирк і пропустіть! – намагаюся обійти його, адже мій трамвайчик вже впустив пасажирів та збирається відправлятись, а я тут стовбичу невідомо з ким.

– Не можу! – грайливо перекидає мені рух нахаба.

– Даруйте? – відчуваю, що закипаю.

– Я не можу Вас відпустити! Це сильніше за мене. Мозок стверджує, що Ви моя доля,
– далі дуркує блакитноокий.

І тут мене пробиває на здогад! Ми ж стоїмо на тротуарі неподалік відомої психіатричної клініки. Та якщо він звідти, як втрапив за кермо? Звісно в наш час можна купити будь-що і права також. Але невже все аж так безнадійно?

Тим часом люди залишають нас поза увагою й прямують далі у своїх справах. А я, сама того не розуміючи, провокую його:

– Ага! Доля, на ім'я стоматолог. Тільки від зубного болю позбавилася, а тут нате вам інша напасть на мою голову звалилася.

– Бідолашна! Це ж треба, який прозаїчний мотив у нашої зустрічі. Давайте я Вас підкинути куди скажете, – прогресує хвороба психа.

– Ще чого? Їдьте куди їхали, а мені й трамвай згодиться, – зиркаю на транспорт, що показує хвіст. Навіжений також кидає оком в бік зупинки, а коли повертає голову - від мене вже й слід прохолов.

Не задумуючись, стрибаю до першого-ліпшого, геть невідповідного транспорту та посміхаюсь у вікно. Але дивак не падає в розпачі на рейки, а примружившись киває головою, мов хоче мене присоромити.

І що сьогодні за день? З ночі зуб діставав, а потім цей чорт вискочив зі своєї табакерки та мало заліза не наламав. Ще й намагався мене звинуватити в нападі його хвороби...

А куди це я їду взагалі? З невдоволеною гримасою виходжу через кілька зупинок і розумію, що тепер треба зрізати на високих підборах добрий гак. Та нічого, подихаю повітрям. Воно хоч і сире, але весна все одно відчувається. І бруньки на деревах набрякли й чекають перших променів, щоб відкритися сонцю.

Через пів години допленталася до свого НДІ. Наша контора винаймає тут офіс. Старі інститути стояли б пустою, коли б не їх заповзятливі керівники. Ці ділові люди мають з оренди непогані статки. Я так думаю, хоча мені до того байдуже.

Головне, аби Кавун не журих мене за довгу відсутність. Це не жарт! Просто мій керівник має таке собі баштанне прізвище. Тільки ми не овочами торгуємо, а розробляємо різноманітні проєкти диджиталізації промислових процесів, на замовлення. Не скажу, щоб були «невиїзні» та підписка про нерозголошення в деяких наших контрактах присутня. А закордонний паспорт у мене збирає пил вдома у шухляді, бо подорожувати я не люблю.

До речі, Руслан Мар'янович мене не сварив. Навпаки пошкодував, що мучилась. Хто ж не знає, що таке зубний біль! Кожен поспівчуває. А ще бос нагадав, що я відстаю з подачею своєї частини проєкту, за яку так активно боролась. Я хотіла залишитися наднормово та він заборонив і наказав іти додому.

На вулиці вже смеркло, хоч біля інституту світла досить. Не встигаю нічого подумати, як переді мною з'являється величезний віник рожевих троянд. Хотіла обійти, але не виходить! Підіймаю здивований погляд і бачу вранішнього придурка з дороги. Ті веселі очі знову тануть в мені й посмішка відсвічує яскравіше за ліхтарі.

Я забуваю про чемність і зриваюся на крик:

– Ви?.. Якого біса?

– Вітаю, незнайомко! Я ж казав: це сильніше за мене й не відпускає! – впевнено промовляє натхненним голосом парубок, а мене розбирає ще більший гнів.

Я так вдало зникла з його очей вранці та псих продовжує переслідувати. Як він взагалі мене знайшов?

– Бачу, Ви вмієте здивувати дівчину своєю появою, – говорю доволі зверхньо.

– Буває! Тільки наразі я скорений тим, що Ви поруч...

– Ще скажіть: геть випадково, – роздратовано примружую погляд, забуваючи що спротив його вабить.

– Ні! Цього не скажу. Навіть не стверджуватиму, що серце підказало. Я Вас шукав і результатом задоволений, – стає серйознішим він.

– Сьогодні чи все життя? Здається так ви дівчатам кажете? – продовжую нариватися на загравання, а йому це наче головний приз.

– Дивовижна й відверта! А ще неймовірно чарівна. Тільки відчуваю, що наразі по повній отримаю. Тому замовкаю й лише прошу дозволу підвезти додому... Погоджуйтеся, я ж не відчеплюсь, – чесно зізнається він і починає нагадувати впертого, але нормального.

– Та я б погодилася, тільки цим буде дуже незадоволений мій чоловік, – брешу в очі й бачу солодку посмішку:

– Ні, ні, ні! Немає у Вас ніякого чоловіка і слава Богу.

– ...Бувай! До завтра, – чую з-за спини голоси колег, просякнуті неприхованою заздрістю. Адже вони прямують в бік міського транспорту, а я стою й розмовляю зі струнким качком, що приніс мені купу квітів. Крім того, поруч на асфальті завмерла яскрава, мов блискавка, Шевроле Камаро.

Знайомі навіть не підозрюють, що здибала я це непорозуміння сьогодні, коли їздила лікуватися. Вдаю, що мені до всього байдуже, хоч десь всередині пританцьовує просте дівчаче задоволення. А цей реп'ях не змінює риторики й продовжує чіплятись:

– Будь ласка, не відмовляйте! Бо їздитиму сюди щодня, доки не погодитесь хоча б разочок промчати зі мною. Це моя мрія.

Я спопеляю поглядом оберемок квітів так, наче вони винні в появі причепи й кидаю наступне:

– Іще чого? Але якщо пообіцяєте одноразову акцію - я погоджусь. Тільки покладіть кудись цю клумбу, я не люблю троянди...

– Ясно, уже робиться! – з легкістю дарує він рожеву красу дамі, що проходила повз. Вона спочатку відсахнулася, але коли дивак сказав їй щось на вухо, чомно кивнула й зникла з очей.

А винуватець моїх сьогоднішніх пригод широко прочинив дверцята спорткара й обережно допоміг всістися до феєричного шкіряного салону. Далі оббіг свій недешевий транспорт та вже квітнув за кермом ліпше, ніж ті троянди.

– Доки я не сказала адреси, зізнавайтесь як мене знайшли? – спробувала шантажувати, але відповідь мене вразила:

– Вашу адресу пам'ятає мій навігатор, а знайшов дуже просто. Пристрасно допитав стоматолога й знаю про Вас все-все. Дозвольте я пристебну... – звабливо нахиляється наді мною керманіч.

– От свиня! – зривається з моїх губ.

– Хто я? – посміхається водій та починає набирати таку швидкість, що я радію паску безпеки на собі.

– Ні, служителька Гіпократата. Неприпустимо патякати про свою пацієнтку невідомо з ким, – токсично реагую на лікарську зраду.

– Чому невідомо з ким? Вона мене впізнала. Це Вас, бачу, спорт зовсім не цікавить, – прозвучала відповідь на всі мої запитання відразу.

– Ясно! Спортивна зірка. А я - Ваш черговий приз? Тільки тут розчарую. Спортом я дійсно не цікавлюся та й експонатом у Вашій колекції мені не бути, – запевняю веселуна, але почути його гучне ім'я не маю жодного бажання.

Розділ 2. Летючий Змій

– Ліно, будь ласка, попрохай у свого Шумахера автограф для мене, – почула вранці над головою голос одного зі співробітників офісу.

– Не зрозуміла? Про що мова? – відриваю очі від монітора й бачу в руках Самохи яскравий постер.

– Тобі що важко? Камаро мене стопудово пошле, а для тебе що завгодно зробить. Всі бачили, як він припхався під інститут з клумбою квітів.

– Ану, розверни! – тепер цікавлюся професією вчорашнього залицяльника.

Не повірите та я дійсно не дозволила йому представитись. Здається саме моя незалежність його й гіпнозувала. Бо як підвіз додому, відразу нагадала, щоб більше не з'являвся на моєму горизонті. Він же сам сказав про це, я за язик не тягнула!

Самохін обережно розгортає глянець і я бачу доволі вдалу рекламу. В кадрі проекція автотреку й кілька стрімких авто завмерли вдалині. А на передньому плані пілот, у яскравому шоломі. Обличчя не видно, лише очі знайомі... І красномовний напис:

«Летючий Змій - жага і рух до перемоги!»

– Що це таке? І чий ти хочеш автограф? – збурено реауюю на подібну новину. Я думала він боксер чи баскетболіст? Виходить все-таки ДУМАЛА...

– Гордієнко, не дуркуй! Чого вже критися? – присіпався, мов баба, Самохін.

– Не розумію: про що ти, – байдуже опускаю очі до монітора.

– Та ясно, що пишаєшся собою. А як інакше? Сам Борис Змієвський на тебе увагу звернув, – ображається колега, а я знизую плечима й відповідаю наступне:

– Я такого не знаю. Якщо ти про вчорашнього візитера, то він більше не приїде.

– Ти вже й з ним встигла горшки побити? Ну, розумнице, даєш! За Змієм дівки косяками гасають, одяг на шмаття рвуть, а вона носом крутить! Добре, поки миритися будете, афіша в тубі постоїть. Не знаю, де ти його підчепила та парубок він моторний і не кожному до свого салону бере. Так люди кажуть! – відкриває мені невідоме колишній залицяльник. Його, свого часу, я також відшила.

Ага! То ось чому той псих так їздить. Бо наші міські траси йому, бачите, не підходять! Добре, що я відмовилася знайомитись. Ну, підвіз разочок та й помчав собі геть. Виходить я все-таки розумна дівчина, коли відчула між нами безодню.

І взагалі мене більше тішить улюблена робота. Неважливо, що я лише крихітний гвинтик у наукових розробках. Голова в мене варить і платять добре. А вільні стосунки з гонщиком - точно не моє. Йому скоріше підійде актриса чи модель?

Прошло кілька днів і лікарка відтворила мій зубчик, у всій красі. Ні, не імплант з тими гестапівськими методами приживання. Навпаки, в рідну основу вона вклала штафт, наростила потрібну форму й одягла надміцну чарівну пломбочку, точно в тон моїх зубів. Чого ще бажати від сучасних технологій?

Про свою професію стоматологи жартують, наче люди слухають їх, відкривши рота. І цей факт беззаперечний. Тому я сплатила жінці за гарну роботу й хотіла піти, але вона зупинила:

– Що так і не розповіси про зустріч з зіркою Форсажу?

– Не зрозуміла? А, це Ви про того пана, що діставав Вас запитаннями? За його нахабство - щиро перепрошую! Тільки немає ніяких зустрічей. Де я, а де він, – відповідаю впевнено.

Та лікарі якимось бачать нас наскрізь. Жінка знімає окуляри й каже:

– Дарма ти так поверхнево ставишся до чоловіків, Ліно. Мені він видався надзвичайно вихованим. Невже розпитав і не доїхав?

– Дякую Вам, Світлано Валентинівно, за красивий зубчик. Поїду, бо на роботі завал. А шеф не любить, коли ввечері сидять. Каже, що професіонал повинен вкладатися у вісім робочих годин, – не відповіла я на поставлене запитання й поспішила на трамвайчик.

На некерованій «зеврі» пригадала той гучний звук, що перелякав тут днями всіх. А вже з вікна, милуючись рідними вулицями, чомусь згадала яскраві очі спортсмена. Ясно, що за ним дівчата сохнуть, ось він і дарує їм свій веселий норів.

Під вечір бос зібрав нас до купи й вислухав доповідь кожного, аби зрозуміти на якому етапі виконання контракту. Почутим Кавун був задоволений і ми розійшлися хто куди.

Сьогодні в мене довгоочікуваний господарський вечір. Закинула білизну до пральної, витерла пиліоку й поставила телефон на зарядку. Не встигла зайнятися вечерею, як гаджет забринів. Номер невідомий... Може помилилися?

– Слухаю! – приготувалася скинути нудну рекламу, як раптом почула:

– Доброго вечора! Будь ласка, слухавку не кладіть. Поговоріть зі мною, інакше приїду.

– Не розумію, хто це? – намагаюся не зірватись, адже чую того, хто обіцяв зникнути.

– Креативники назвали мене «летючим Змієм». Але в нормальному житті я - Борис! Так мама з татом колись вирішили, – промовив незнайомец, хоча наразі вже не був таким.

– Ну, звичайно! Де вже Вам дотримуватися слова, коли звикли, що жінки нагороджують за настирливість. Тільки я нагадую, що не підходжу для Вашої колекції, – сідаю на краєчок дивана, бо ноги стали якісь чужі.

...Далі зі слухавки чутно лише його тяжке зітхання. Невже закінчилися стандартні залицяльні фразочки? А я ж нічого нового не сказала, лише те, що вже чув.

– Якщо дозволите, я поясню. Насправді життя гонщика геть не схоже на те, яке грає за сценарієм Він Дизель. Так, я багато тренуюся й люблю швидкість та не боюся диму з-під шин. Кажуть, що ми заможні й безтурботні. І в цьому є крихта істини, але ж навіть Змію інколи хочеться спуститися на зелену траву й побачити синє небо в очах красивої дівчини. Що мені зробити аби ТИ погодилася знову зустрітися? Все, що завгодно! – серйозно випалив він.

– Ого, дійсно стрімкий. Контакт роздобув, без дозволу подзвонив, кличе мов добру знайому, ще й золоті гори обіцяє. Що ж замовити? А, згадала! Завжди мріяла побувати на Маямі. Літак для подорожей є свій чи орендуєте? – відверто стібаюся над зіркою.

– Шеймити нас легко, а зрозуміти завізно. Та в створенні подібного образу допомагають нещирі й дурні, що завжди вештаються поруч. Марять відтягнутися чужим коштом чи обвішатися прикрасами. Але в тобі я побачив іншу. Мозок відразу захмелів і потягнуло неймовірно...

Я слухала мовчки й не могла втямити: це така вишукана чоловіча хитрість чи він говорить від серця?

– Даруйте, я не бажала образити. Просто не розумію: навіщо Вам проста працююча дівчина, зациклена на офісних справах? У Вас в кишені весь шалений сучасний світ, – кажу й картаю себе за впертість. Ну, що мені зробиться від коротенької інтрижки з

автогонщиком? Хоч буде про що згадати на старості літ!

– Ти так не думаєш, просто боїшся змін, – впевнено відповідає Борис, а мені самотній, хочеться плакати.

– До побачення! Я не маю часу на порожні балачки, – безжально відрізаю, щоб ненароком не вгадав моїх думок.

– Але ж не прощай! Значить побачимося? Я завтра вилітаю на відбіркові перегони та не буду набридати особисто кілька днів. Якщо дозволиш, з радістю телефонуватиму з Італії, – обережно натякає чи запитує він, а я вагаюся з відповіддю й мелю перше, що приходить до голови:

– Та хіба ж ТОБІ заборониш?

– Дякую! Ось тепер у мене з'явився стимул побити власний рекорд. Давно збирався! – шаліє він через те, що я вирішила звернутися на «ти».

– Як у тебе все просто! Одне слово незнайомої дівчини й ти готовий перевершити власні досягнення, – продовжую нудно бубоніти й чую у відповідь:

– А ми знайомі, тільки раніше не знали про це. Та я ризикнув зробити перший крок і дуже задоволений.

– Але ж я геть не ризикував... – зітхаю тяжко.

– Я допоможу! Ризик - моє друге ім'я, – обіцяє «летючий Змій» і зникає з ефіру. А я сиджу й намагаюся розібратись у тому, що відбувається. Та ясно, що на це запитання самотійно мені не відповісти.

Розділ 3. Не жартуй зі мною

Він телефонував майже кожного вечора. Дивовижно, але зірковою хворобою Борис Змієвський анітрохи не страждав і взагалі був щирим та цікавим співрозмовником.

Раніше мені здавалося, що особи такого польоту брутальні й розпусні. Але настирливість свого характеру мій новий знайомий пояснював так: «Завжди намагаюся долетіти до мрій!» І бажала я зізнаватися собі чи ні, але він мене все більше приваблював.

Перед поверненням зі змагань ми проговорили з пів ночі. Гонщик розповідав, що поставлене перед собою завдання виконав і відчувається виснаженим. Та в розмовах зі мною знаходить відновлення й оживає, як раніше не вмів.

Якось обережно запитав мене про квіти:

– Ти казала, що не любиш троянди. А які квіти тобі до вподоби? Я повинен знати.

– Усі відразу. Тільки тоді, коли вони живі. Тримаються корінцями землі й знають, що неповторні. А зрізані - вже померли й милуватися ними гріх. Лише шкода, – чесно відповідаю, а він схвильовано зітхає:

– Я не припиняю радіти, що спинився тоді. Ніколи раніше не чув такого про квіти. Ти

дійсно неймовірна. В усьому. Хочу додому, щоб заглянути у небесні очі й сказати таке, чого телефоном не можна.

– Знову інтригуєш? – стверджую очевидне, але він заперечує:

– Зовсім ні. Просто це не говорять поза очі. Спочатку я шукав подарунок, але ж ти відмовишся від будь-чого. Та я людина ризикова й спробую зробити так, як серце просить...

Далі утаємничено замовкає, а я намагаюся відгадати: що замислив «летючий Змій»? Тільки ми знайомі так мало, що забратися до його голови мені складно. А може це через те, що я маю геть мізерний досвід спілкування з чоловіками?

Не те щоб зовсім ніякого. Адже спочатку було палке студентське кохання. Правда закінчилося невдало, хлопець мені зрадив. Пізніше взагалі вляпалася у стосунки з жонатим. Казав, що розлучений, а виявилось НІ. Того я сама кинула. Далі до мене причепився Самохін. Буквально першого ж вечора познайомив з мамою та через кілька днів ми розбіглися, хоч і досі працюємо в одній конторі.

Саме тоді я й припинила шукати пригоди на свою безталанну голову. Просто заглибилася в роботу. Допомогала студентам, писала замовні статті, словом тренувала розум. А далі наш бос почав підкидати цікаві проекти й справи пішли веселіше.

Та раптом у мене заболів зуб і я поїхала лікуватися. Там і зіткнулася з зіркою вітчизняного автоспорту й тепер думаю, що закохалася... І що з цим робити? Адже ми бачилися всього двічі в один день та жваво сперечалися.

В мережі знайшла про нього купу дурнувятих дописів і гарячі освідчення закоханих дівчиць. А на сторінці Бориса Змієвського красувалася лаконічна фраза: «Неодружений Стрілець перебуває в пошуку». Все інше - то інтерв'ю та розповіді про спортивний шлях. Як на мене, для цілісної картини про людину, занадто мало інформації.

– Привіт! Я вже на своїй землі, – чую зі слухавки його натхненний голос.

– Вітаю! Коли прилетів? – стандартно цікавлюся.

– Я ще в Борисполі, але хотів домовитися про зустріч. Знаю, вдень ти дуже зайнята, тому ввечері запрошую на справжнє побачення. Згодна? – одночасно голосом школяра й завзятого ловеласа пропонує він.

– Ну от, починається! Тільки прилетів і знову диктуєш умови? – грішу невихованістю.

– Боже збав! Навпаки, не знаю як просити, щоб не відмовилась, – лагідно промовляє Змій.

– А я й не думала відмовлятися. У мене побачень не було вже років сто. А ще мені з тобою цікаво, – раптом зізнаюся йому.

– Ліно, ти навіть не уявляєш, як це вабить! Я спробую подарувати незабутні враження, – хитрує він і я підозрюю якийсь туманний задум.

– Та для мене всі враження будуть нові й незабутні. Що взяти зі звичайної заучки? –

намагаюся спинити його шаленства та здається Борис не слухає:

– О котрій я можу заїхати?

– Ти призначаєш побачення, то ж сам керуй. Що-що, а це в тебе добре виходить, – добровільно віддаю владу в його вправні руки й чую:

– Дякую! Тоді десь о сьомій вечора я буду й поїдемо до одного чарівного ресторанчика.

– Добре. Я чекатиму, – відчуваю себе принцесою, яку запросили на бал.

Вдома вивалую на ліжку всі речі, які можуть згодитися для відвідин ресторану. Новорічний корпоратив з колегами не рахується. А вперше потрапити в поле зору прискіпливої публіки, в компанії зіркового спортсмена, крок доволі відповідальний. Тому й лячно!

З кількох вечірніх суконь віддаю перевагу одній улюбленій, що висить у футлярі ще зі студентських років. Придбала, щоб бути дружкою в однокурсниці. Більше нікуди й не вдягала. Тільки для якісних речей не існує часу. І кількох сотень баксів вона точно варта.

Стою перед дзеркалом, мов шахова королева. Це тому, що чорний і білий кольори ефектно сповивають фігуру, у вигляді пісочного годинника та роблять талію осиною. Взагалі-то я й сама дівчина струнка.

Далі додаю легенькі чорні чобітки, на високих підборах. Шию й вушка прикрашаю бабусиним спадком. Добре вийшло! Але здається це вже не я, а хтось підкреслено скромний і одночасно зухвалий. З пухнастою зачіскою й манікюром все ОК. Що ж, спробую не зганьбитися.

Мій кавалер зателефонував близько дев'ятнадцятої. Я накинула на плечі знайоме пальто, взяла сумочку і вийшла з дому. Біля під'їзду стояла та сама крутезна тачка. Тільки її господар сьогодні не нагадував легковажного мачо в розстібнутій куртці й не демонстрував спортивний торс. Наразі це був ошатний пан, готовий сяяти в променях софітів і слави.

Борис традиційно стрімко вислизнув з авто й заляк на місці. Його очі намагались огорнути мене всю відразу. Через той ступор я зрозуміла, що вбралася правильно й пішла до нього ближче.

– Привіт, Борю! За тобою можна годинника звиряти. Бачу, справи в Італії йшли добре, – словом реанімую зірку.

– Пробач, я дещо розгубився! Завжди некерований, коли тебе бачу, – схаменувся він і простягнув мені руку.

– Дякую, пане, але не треба аж так шокувати дівчину. Чесно, я дуже хотіла справити враження, бо ти вже бачив стільки краси, що мені й не снилося.

Борис мовчки похитав пишною зачіскою й усівся за кермо та ще не їхав. Він дивився на мене з якоюсь особливою втіхою і я не витримала:

– Щось не так? Я забула вдягнути обличчя?

– Навпаки. Все набагато краще, ніж я гадав. Хочу, щоб сьогоднішній вечір пройшов, як зорі передбачили. Ліно, я ще ніколи не був таким щасливим.

Він обережно схилився й знову сам пристебнув мене ременем. Це збурило взаємне хвилювання. А потім традиційно рвонув на улюбленій швидкості та я лише посміхалася й розуміла, що інакше їздити він просто не вміє.

Камаро домчала нас у центральний район, до одного з італійських ресторанів. Здається автогонщик повернувся додому лише тілесно, а подумки ще залишався в Італії. Чи може він просто фан італійської кухні? Лише про одне можна не хвилюватися: мій сьогоднішній кавалер сплатить будь-який рахунок.

Це я пригадала, як колись з тим одруженим покидьком навпіл розраховувалися за недешевий обід. Тоді волоцюга хотів справити на мене незабутнє враження, а вийшло навпаки...

Та що це я про гидке згадую? Адже Борис вже гречно допоміг мені зняти пальто й передав обслузі. Потім нас провели в затишній куточок. Тут дійсно відчувалася приємна аура. Дизайнери досягли бажаного й гості могли вільно спілкуватися та не заважати іншим.

Наш офіціант запропонував аперитив і ми обрали Чинзано. З меню взяли трюфелі з білою спаржею й сиров'ялену італійську шинку. Ми трохи спокусилася стравами, що танули в роті, а потім Борис загадково кивнув у бік музикантів.

Я думала він замовив для нас танець, але музики покійрно зникли з подіуму. Натомість з динаміків зазвучала тиха симфонія. А мій кавалер підвівся, розстібнув гудзика на своєму вишуканому піджаці й дістав з кишені яскраву коробочку.

Я розгубилася та не знала на що чекати, а Змієвський неквапливо опустився на коліно й заговорив:

– Прекрасна Кароліно! Я обіцяв тобі, що цей вечір ми запам'ятаємо назавжди. Раніше шукав тебе скрізь та не здогадувався, що зустріну на дорозі. Власне, дорога і є мій світ. Ти не бійся, бо це не жарт і не розіграш, а моє виважене рішення. Я прошу тебе стати моєю нареченою, а згодом - дружиною. Однією, на все життя. Тією, з ким я хочу долетіти до мрій.

Гості, що насолоджувалися італійськими стравами наразі притихли й перестали жувати. А я поступово підвелася й відчувала монотонне тремтіння ніг та геть не розуміла, що коїться...

Оце так сюрприз приготував мені випадковий знайомий! Скоріше за все я сплю, бо в реальному житті відомий український гонщик пропонувати мені свої руку і серце точно не може.

Тільки Він ще й досі стоїть переді мною, з діамантовою красою в руці та ніжно посміхається. Я силуюся не зомліти й шепочу з останніх сил:

– Борю, що ти робиш? Це ж каблучка. Будь ласка, не жартуй так зі мною...

– Я ніколи в житті не був настільки серйозним. І нікому не пропонував себе, а тобі пропоную раз і назавжди. Ліно! Прошу, не відмовляй мені, бо ти - моя доля... – збуджено просить він і ціла банкетна зала причаїлася в очікуванні.

– Господи, допоможи мені! Я не знаю, чи заслуговую? Добре, я приймаю твою пропозицію, хоч і боюся її, – одними губами промовляю у відповідь.

Очі Змієвського спалахують отими його божевільними іскрами, а неймовірно прекрасна річ опиняється на моєму пальці. Спостерігачі полегшено зітхають та аплодують і жваво фоткають наші заручини, аби потім хизуватися в мережі своєю присутністю на заручинах відомої особистості.

Борис вперше схиляється до моїх губ і легенько торкається їх. Я відчуваю одночасно гіпнотичну ейфорію й блаженне хвилювання. Далі наречений обережно пригортає мене до міцних грудей і в тому стані ми вже не помічаємо блимання камер.

– Дякую... – шепоче він. – Ти ніколи не пошкодуєш, бо я кохаю вперше у житті. Навіть не думав, що це почуття таке прекрасне.

Далі гонщик виховано кланяється публіці й ми сідаємо за столик, де офіціант артистично розливає до високих келихів святкове ігристе. Казка триває й кілька дівчат оточують нас, тримаючи в руках крихітні горщики з каскадами квітучих орхідей. Ставлять їх напівколом і зникають. Виходить Борис запам'ятав те, що я казала про живі квіти.

Келихи наповнені, наречений спопеляє мене жагучим поглядом і тихо промовляє:

– Я ще й досі не можу повірити, що в мене буде така неймовірна дружина. Щасливий, що не випустив, коли пручалася. Летімо разом до мрій! З тобою я буду на вершині...

Богемський кришталь дарує казкові звуки, музики повернулися до звичної роботи, а гості - до своїх страв. Лише ми двоє більше не повернемося в минуле, адже нам відкрився портал у майбутнє.

Розділ 4. Смертельна отрута

Час від часу в бік нашого столика зиркають глядачі й будь-яка нормальна дівчина, на моєму місці, роздавала б їм осяяні посмішки. Але гальма всередині мене підказують, що сталося надзвичайне. Погоджуючись провести вечір в ресторані з зіркою автоспорту я й припустити не могла, що він публічно зробить пропозицію. Завжди думала, що це повинно відбуватися в більш інтимній атмосфері та після довготриваліших стосунків? А тут розгубилася й відповіла згодою!

Ні, я розумію, що Борис гідний наречений, тільки я тут до чого? Купилася на красиві слова, вишукану каблучку й статус зіркової половинки... А що коли це якась інтрига або розрахунок? Я ж нічогосінько про нього не знаю! Може він десь кинув вагітну дівчину чи жінку з дитиною. Як бути тоді?

Та й відносно мене не все так просто. Адже гарячий залицяльник дізнався від лікарки лише адресу мого офісу. З розмов знає, що я працюю у світі цифрових технологій і моє життя доволі нудне. А про особисте, родину чи батьків - жодного разу не запитував. Про себе казав, що почав спортивний шлях з п'ятирічного віку і пишається

батьком, котрий в команді завжди поруч з ним. Про матір змовчав, а я не наполягала.

Що ж, коли нареченому нецікаво, тоді відкриюся всім. Батьків я маю, але ще як закінчувала коледж, вони кинули мене. Не те щоб зовсім! Просто злиняли з дому, заради покращення сімейного буття. Так вони це мотивують.

Татів брат, дядько Влас, дуже запрошував у гості й предки полетіли. А я вперлася, бо не хотіла розривати навчальний процес посеред року й залишилася вдома з найріднішою людиною на землі - бабусею Любовою.

Казали, дядько служив в Західній групі військ (колишня НДР). А відразу після служби одружився й оселився в німецькому Дортмунді. Родина виховує доньку, тобто я маю двоюрідну сестру-німкеню? У родичів є свій кондитерський бізнес і взагалі та сімейка на фотках завжди така доглянута й щаслива...

А в нас тоді були не найкращі часи. Ось мої предки й купилися та ризикнули попрацювати на чужині. І так запрацювалися, що з часом стали громадянами федеральних земель Північної Рейн-Вестфалії. Зняли собі будиночок, інколи гроші мені підкидають та й приїздили вже кілька разів. А щодо мого переїзду - давно маю отакенну дірку в голові! Тільки з якого це дива я попхаюся до Німеччини? Я навіть мови тієї не знаю. Мотивація звісно слабенька, але хоч якась та є.

Все б нічого, та як гризла науки на факультеті кібернетики в політеху, бабуня захворіла й скоро померла. Не допомогли ні дорогі ліки, ні талановиті лікарі. Тільки й тоді я не подалася з дому. Жила сумно, без вечірок і розваг. Спробувала стосунки та не вигоріло. А те, що батьки живуть за кордоном знають одиниці й чоловіки до мене в чергу не шикуються...

Все це пролетіло в голові наче блискавка, коли почула:

– Ліно, вип'ємо за НАС та вже поїдемо.

Його фраза повернула до реальності й з мене вилізло дивне:

– До кого?

– Звісно до мене! Ти ж дала згоду бути зі мною, – лагідно посміхається Борис та мені наразі не до його місця проживання. Тут би розібратися у власній голові! Може, тому ліплю ще незграбніше:

– Давай іншим разом. Сьогодні я стомилася й хочу додому...

– Не зрозумів? – округлилися його щасливі очі й блаженна посмішка зникла.

– Прошу, не зважай! Викликай таксі, а далі побачимо, – не хочу демонструвати родинні розбіжності там, де родини ще немає.

Змієвський виконує мій наказ і ми покидаємо підмостки ресторану. На вулиці дихається краще. Приємні аромати весни перебиває хіба що сирий нічний вітер та заважає мріяти про справжнє тепло.

Ясно, що Камаро постоїть під охороною, на стоянці. А ми сідаємо до таксі й перевізник мчить за вказаною адресою. Тепер Борис зовсім поруч. Від нього приємно

пахне елегантними парфумами й наречений обережно стискає мою долоню у своїй.

Я намагаюся уявити з НИМ ніч, але думки розвалюються. Нічого, заразом і перевіримо: почуття між нами чи вигадка його впертого мозку. Та якщо мені не сподобається, заручини скасуємо.

Під гіпнозом його замріяного погляду я не слідкувала за дорогою й заїхали ми невідомо куди. Ось таксі зупиняється біля якоїсь будівлі, на виїзді з міста. Це що жарт чи перевірка? Хіба зірковий гонщик може тут жити? Але він подає мені руку й авто миттю зникає з очей. Тепер навколо повна тиша, лише десь вдалині гавкає самотній пес.

– Борю, куди ти мене привіз? – оглядаю фасад напівтемного приміщення й пригадую, що як їздила до гуртового складу на закупи, бачила з вікна щось подібне.

– Ми тут живемо усі. Знімаємо для зручності кілька номерів. Звідси до Чайки зовсім близько, – розважливо пояснює він, а мене огортає холодний морок:

– Хто така Чайка? Ти мені не говорив... Це жінка? – проявляю тупість.

– Ні! Це наш український автотрек. Найкраще, що маємо. А про жінок, з твоєю появою, я забув і ніколи не згадаю. Та твої ревності мені до душі! – поблажливо всміхається Борис, а мені стає одночасно соромно й лячно.

Як же так? Ганяє на дорогому авто, вельми коштовну каблучку мені купив, планує одружитися, а сам живе в якомусь примітивному хостелі... Гей, зупинись! Вважаєш предків невиліковними снобами? А виходить і в тобі така ж зарозумілість сидить.

– Пробач, Борю, але я не можу сюди піти... Ти не казав, що поведеш наречену до готельного номера. Я хочу додому! – карбую відповідь і винувато опускаю очі.

– Не ти! Це я повинен перепрошувати, що не подумав. Сам звик до готелів і живу доволі просто, а така домашня дівчинка дійсно не готова до кочівного стилю існування. Прости! – кудись подівся його традиційний гонор, з яким мене біля поліклініки перестрів. А тепер стоїть принижений своїм становищем і точно не знає, що робити?

Та я не зовсім стерво й не хочу відштовхувати його, безпорадного. Тому перебираю кермування на себе й кажу завзятим голосом:

– Нічого. Викликай ще одного перевізника і гайда до мене. Колись же треба скидати з себе образ синьої панчохи! Принаймні дізнаєшся, як я живу. Так, для загального огляду.

– Тобто ти мене в прийми кличеш? – з тону зірки незрозуміло: він шкодує чи жартує.

– Є таке твердження. Але не думала, що воно присутнє в твоїй голові. Борю, холодно. Вирішуй уже! – підіймаю комір пальто й відчуваю, що вечірня сукня не годиться для заміської прогулянки у пільмі.

Змієвський тяжко зітхає й слухається мене. І коли це він став таким покірним? Невже то справа моїх рук, вірніше характеру. Та байдуже! Головне, що ми повертаємося до міста й скоро я бачу обриси знайомих дворів.

Тільки тепер пригадую, що в мене не прибрано. Я ж збиралася до ресторану з відомою особистістю та розкидала по хаті купу речей. Нічого, нехай звикає до жіночих витівок! Він же одружитися зі мною хоче.

Відчиняю квартиру й запрошую до себе впевнено та щиро:

– Будь ласка, не лякайся безладу. Це я до тебе так поспішала.

А Борис скромно допомагає мені з одягом і тулить до себе в передпокої:

– Якщо до мене, тоді не страшно. І в тебе дуже затишно. А ще я маю запитання, якого раніше нікому не ставив. Ліно, можна тебе поцілувати по справжньому?

– Так! – ствердно киваю, бо мені подобається вихованість гостя. Я сама тягнуся до його чарівних губ та з готовністю відчути приємний дотик, закриваю очі.

... Ще мить і моє нудне самотнє життя помирає назавжди! Неможливо пояснити той фантастичний феєрверк, що розквітає всередині. А зовні ми обоє чуємо, як збуджені серця вискакують з грудей, щоб познайомитися ближче.

У мене, новонародженої, така ніч вперше. В його обіймах я розумію, що взагалі не жила. Так, животіла. Лише в постелі з «летючим Змієм» віднайшла сенс і питання з правильністю вибору зникло. За кілька годин я перетворилася на яскравий потік, сповнений жагучих емоцій і хтивих мрій.

Борис дійсно вмів керувати втіхою не гірше, ніж своїми стрімкими авто. Здавалося він і справді був Змієм, що наповнив мене смертельною отрутою, від якої немає ліків. Навіть якби хотіла знайти та я не хочу! Цей шалений чоловік зробив з тупенької заучки окрилену щастям жінку.

Вранці, розкішно знесилена, я відчула поруч його плече. Пригорнулася й сказала:

– Доброго ранку, моє чарівне видіння! Ще вчора я боялася, що в НАС нічого не вийде, а тепер знаю, що кохатиму тебе до смерті. І неважливо станеться це завтра чи через сто років...

Він обережно огортає мене собою й посміхається утаємничено та ніжно:

– Ні, ста років не вистачить. Добре, що я тоді тебе зустрів. Раніше не повірив би. А в той сірий день навколо тебе побачив сяйво і знав, що не відпущу. Кохати тебе - це мрія серед мрій!

Розділ 5. Скелети в шафі

Скоро Борис познайомив мене з усією своєю командою. Вихідними забирав на Чайку й там я спостерігала за виснажливими тренуваннями, що ведуть мого «летючого Змія» до майбутніх перемог. Його тато виявився великим жартівником та вмів розсмішити до сліз.

Механіки й інженер Борі мені також сподобалися. Вони були геть різні за вдачею й інтелектом, але неймовірно згуртовані та віддані своїй справі.

А головний герой цього дійства ставав легеньким вітерцем і мчав з потроєною

енергією, коли бачив як жадібно мої очі слідкують за рухом його авто. Я забула про сум і жила тепер між роботою й тренуваннями нареченого, розриваючи інколи час на шматки.

І наші ночі палали таким нестримним вогнем, що залишали позаду всі негаразди й страхи та прямували до всесвіту. Тільки чому позитивне спотворюється раніше, ніж встигнеш ним хоч трішечки насолодитися?

Якось у черговому відеосеансі з мамою я прохопилася, що живу з чоловіком і можливо пізніше вийду за нього заміж. Ох, якби ж знаття, то мовчала б іще! Хто просив мене хвалитися перед фрау Гордієнко своїм щастям? Моя ненька завжди мала сталі консервативні погляди, а тут знайшла підтримку тата й усе полетіло шкереберть.

– Ми думали, що ти ніколи не повідомиш про свого водія! Сходи якось до дядька Кирила, він відкриє тобі справжній профіль дірявої зірки, – їдко відгукується мама і я розумію, що вони давно в курсі подій та вже зметикували щось дурне.

Але звідки? Невже той баран, з виряченими очима, знову слідкує за мною? Кирило Уніч - приватний детектив, що колись ходив з моєю мамою до школи й жив у сусідньому дворі. Не можу сказати, щоб вони часто спілкувалися, але ж наразі деь перетнулися? І тепер я вкотре піддослідна!

– Це так вишукано ви вітаєте мене з заручинами? І навіщо, заради Бога, під'єднувати до справ єдиної доньки детектива? – зашкалює моя жіноча злість.

– Не вітаємо, бо немає з чим. Ти знову пхаєш голову до петлі, без мила. Згадай, як багатодітного називала святим. Та ми ж переконали. Ось і тепер хочемо, аби ти на власні очі пересвідчилася, що твій гонщик банкрут! – зривається на крик мама й відкриває мені про нареченого дещо нове.

– Що ти мелеш, мамо? У Борі тільки авто тягне деь на пів сотні зелених. Він учасник міжнародних змагань, а ще добра й щира людина. Нарешті він кохає вашу доньку. Невже цього мало? – захищаюсь як тільки можу й не розумію: навіщо вони обмовляють Бориса?

– Ох і задурих же він тобі голову, дитинко! Повір, ми чоловіки, добре вміємо це робити, – чую голос татка й бачу як він обіймає маму.

– Татусю, привіііт! – шлю йому повітряний поцілунок і не можу далі слухати байки, в яких жодному слову не вірю: – Ну, якщо закінчили пліткувати, будемо прощатися. У мене ще купа незроблених справ.

– А, ну звичайно! Тобі ж треба готувати ситу вечерю для ніщеброта. Та якщо вже до душі такі мужики, то знайшла б собі далекобійника. У них заробітки стабільні й замовники завжди є, – свідомо принижує Борю мати.

– Ну все, з мене досить! Не виходить у нас щирої розмови. А щодо боргів? Так у вас вони також були. Просто не кожному таланить швидко їх позбутися. Ауфідерзейн, мої критично правильні родичі! – зопалу закриваю ноут, щоб більше не чути й не бачити цих невинуватих жлобів.

Тепер всередині мене просто кипить лава! Невже в сказаному є хоча б крихта правди?

Тоді чому Він не розповів? Це ж нормальна практика: повідомити нареченій про своє фінансове становище (піймала в собі думку «ідеальних батьків»). Виходить у мого чарівного принца є скелети в шафі? Ось приїде - миттю допитаю.

Але чекати на мою зіроньку довелося довго. Так пізно «летючий Змій» додому ще не приходив. Мабуть, телефон сів, бо не відповідає. А Самійлович (батько Борі) заспокоїв і порадив лягати спати. Тільки це не про мене! Особливо після сьогоднішніх відкриттів.

– ...Борю, що сталося? – запитую з дверей та бачу свіжий синець під оком й збиті до крові кісточки на руках. – Ти травмувався на треку? А чому лікар рани не обробив?

– Все норм. Я в душ, а ти лягай спати, – повторює татову підказку він і дивно ховає очі.

– Як це лягай? А вечеряти? І руки треба полікувати, – намагаюся посміхатися та геть нічого не розумію, а він без відповіді зникає в душовій кабіні.

Оце поворот! І як у такому стані діставати його про борги? Не те щоб я не довіряла Коханому, але мої батьки вже як до чогось причепляться, то копатимуть глибше магми. Я знаю: вони мене люблять і намагаються контролювати навіть здалеку. Виходить, щось справедливе у сказаному є? Тільки що з Ним сталося? Вранці ж виходив такий окрилений і веселий.

А мовчазний Борис неквапливо увійшов до кухні й сів на свій стілець. Я відразу кинулась обіймати й почувала:

– Плече... Будь ласка, не треба!

– Вибач, я не подумала, – забираю свої нахабні руки й вештаюся, збираючи на стіл. Дістала з холодильника яскравий салат зі свіжих овочів, а з духовки - ще тепленькі деруни. Поставила туди свій «шедевр», щоб пухкими дочекалися мого стрімкого легіня.

– Смачного! Я старалася й дуже нервувала. Борю, де ти був і що це таке? – кручу пальцем навколо свого обличчя, щоб запитання було очевиднішим.

– Нічого особливого. З конкурентом розмова не склалася, – пояснює він і починає жувати. Бачу, що працювала я не марно, адже він страшенно зголоднів. Тільки травмоване обличчя не дає повністю насолодитися пізньою вечерею.

– Хіба у вас так буває? А як же спортивна поведінка та взаємоповага? – запитую дурне.

– Хм! Де ти такого начиталася? Наш світ, як і все навколо, продажний і страшний. Та не бери в голову, заросте... А сметана в нас є? – шукає на столі приправу Борис.

– Так, звісно є. Я забула, – хапаю з холодильника упаковку. Тільки замість полити деруни, він прикладає холод до щоки і я знову розумію, що не справляюся з обов'язками. Дістаю з морозильної камери лід, кладу до серветки й намагаюся допомогти та знову чую:

– А може я спочатку поїм? Дуже смачно, Ліно! Відірватися не можу.

– Дякую, любий! Це тому, що я кохаю тебе понад усе! Раніше майже ніколи не готувала. А тепер начитаюся, спробую й дійсно виходить їстівне, – силуюся розрадити його своїми зізнаннями.

Може, навзаєм він також розповість про свої негаразди? Бо виходить не такий вже й незалежний цей «летючий Змій», як прикидався під час першої зустрічі на асфальті. Але нічого своїм куховарством та хитрістю того вечора я не добила. Та й не допитувала так пристрасно, як роблять це інколи набридливі жінки.

Поки лікували його подряпини та прикладали лід час невпинно прямував далі. Вляглися ми (без інтиму) лише о другій годині ночі. Адже вранці почнеться звичайний робочий день і людям байдуже до наших проблем.

До речі, з часу як стала нареченою й прийняла до себе спортивного красеня, ні хріна не встигаю. В інституті раніше була прикладом для інших і планувала та виконувала свою частку роботи чітко й завзято, а тепер тільки й чую від Кавуна, що я затримую проєкт.

І сон мені наснився паскудний. Здавалося, що пів ночі давила павуків. Хотіла подивитися, що це означає, але забула. Та воно й на краще. Тим більше, що таке безглуздя Боря не вітає. Каже, що ніч приходить аби людина могла відпочити й зайнятися коханням, а не плутатися у власних думках.

Саме тієї ночі я вперше відчула, що не такі вже ми й близькі. Ні, не через те, що мій стрімкий гонщик був травмований та не спокушав мене своїми сексуальними талантами. Скоріше я підсвідомо заглянула до темної шпаринки наших стосунків, котрі досі здавалися ідеальними. Принаймні мені!

Розділ 6. Ділова зрада

– Тату, чому це тебе гризе? Ти розумієш, що вона моя остання надія потрапити на змагання? Потєбенько більше жодного євро в мене не вкладе, доки я хоч щось не виграю. А мсьє Жосен, після того, як на очах у всіх розірвав нашу попередню домовленість, взагалі оком у мій бік не поведе! Це ділова зрада, – збуджено пояснює батькові Борис.

– Але ж дівчина в тебе щиро закохана й чекала ввечері додому, а ти попхався до тієї Мальвіні! Господи прости... – сварить сина Змієвський-старший. Та справжній ловелас виправдовується так:

– У неї волосся вже не блакитне. Перефарбувала!

– Та нехай би вона його хоч поголила, все одно так робити не годиться! А що як хтось Кароліні донесе? Наприклад, роконосець тієї відьми. Ти ж снуєш поміж бабів, мов справжній змії і навіть не криєшся. Краще сів би та розповів дівчинці що й до чого. Вона повинна знати, бо я геть не розумію, як ти розрулиш усе. Плануєш одружитися, до змагань допустять лише як поновиш ліцензію, а ще страховка й екіпірування... Синку, якщо підсумувати, виходить страшно! – розмахує руками Самійлович та йде з ангара, щоб не наговорити гіршого.

Ця розмова відбувається на очах у команди, але чоловіки зайняті своїми справами й не звертають на родинну сварку жодної уваги. І та згуртованість не заради

професійного виживання, а з солідарності роти у всіх на замку й інформація нікуди далі не піде.

Тобто коли я наївно думала, що мій коханий на приміському треку готується до відповідальних змагань, він спокійно вимкнув телефон і зустрічався з однією зі своїх пасій? І це не актриса чи модель, а заможна дама сорока п'яти років. На хвилиночку - директорка ринку! Якось вона побачила юного Змієвського на трасі й не змогла пропустити повз. Діставала увагою й подарунками, аж доки він не піддався.

Та цього разу вони перетнулися не випадково. Борису терміново потрібні були немалі кошти. По-перше, його авто потребувало відповідного піклування. А по-друге, третє і так далі - то витрати на мою каблучку, вечір в ресторані, не кажучи вже про спортивні справи.

Немолоду спонсорку Борис розрадив так, що дама пообіцяла вийняти кругленьку суму, призначену на реконструкцію торговельних площ. Та не встиг спортивний красень вибратися з покоїв меценатки, як туди припхався її законний чоловік. А в того пана була серйозна підготовка з мордобою та ще й у важкій категорії.

Сварка вийшла гучна, але коротка. Господар дому кілька разів кинув молодого коханця дружини об стіну й підбив око, а Борис намагався захищатися та лише травмував кулаки. Тільки про це мені наречений звісно не розповів.

Взагалі останнім часом молодий Змієвський зі здоровим глуздом дружив погано. У нього й так накопичилася купа нагальних питань. Та замість вирішувати їх, він вподобав посеред вулиці незнайомку й поведився наче мільйонер? А наостанок - зробив пропозицію. І треба ж було мені відповісти згодою тому, хто жив у дешевому motelі й не мав за душею навіть власного куточка...

– Ось бачиш, Гордієнко, збулися твої жіночі марення, – безжально розбудив мене Самохін, коли я солодко куняла на клаві й продовжив: – Всю ніч працюєш зі своїм гонщиком у ліжку, а на роботі смертельно зморена спиш.

– Чого тобі, гумористе? – намагаюся прокинутися й легенько підтягую шкіру обличчя зі щічок на скроні та позіхаю. А що мені критися від колишнього бойфренда, коли він бачив мене вранці заспаною.

– Йди до шефа та звіти прихопи. Наші він вже читав, тільки ти цілий тиждень нічого не подаєш. Тримайся, Кавун сьогодні не в настрої, – підказує мені Самоха й запитує: – То коли вже твій Змій мені постера підпише?

– Як рак свисне! Йди собі. Що ви, наче діти, носитеся з тими автографами? У тебе вдома й так всі стіни дурнею заліплені, – збираю папери в теку й скидаю на флешку дещо нове.

– Зате шпалери клеїти не треба. А ти хіба ще пам'ятаєш мою кімнату? Це неочікувано! – лукаво посміхається колега й мені ті спогади як болячка на п'ятій точці.

– Що пам'ятати? Як твоя мама зраділа, коли ми розбіглися. Та власне і я також, – натякаю на невідповідність Самохіна моїм життєвим вимогам, тому він зникає з очей.

Від боса я так-сяк відбилася й захотіла почути Борю. Я не часто йому набридаю, але

бажання хоча б разочок за цілий день поринути до вогняних думок, сильніше за мене.

– Добридень, Каролінко! Як справи? – відповідає Змієвський-старший, а в мене всередині обривається щось.

– Вітаю, Самійловичу! Дякую, все нормально. А де Боря?

– Не хвилюйся, на трасі. Відпрацьовує вчорашні лінощі... – на півслові замовкає батько, а я не розумію й уточнюю:

– Ви маєте на увазі те, що він побився з кимось із колег та не міг ганяти?

– Це він тобі такого наплів? От безмозка дитина! Спокійно, Ліно, у мене все під контролем, – тяжко зітхає чоловік, що припустився помилки і ляпнув зайвого.

– Як же мені не хвилюватися, коли він прийшов серед ночі та ще й побитий увесь? – граюся листочками на зеленій огорожі й пригадую, як Борис перестрів мене вперше. А тепер на деревах вже з'явилася весела зелень і птахи співають весняні пісні.

– Дитинко, та хіба ж то побитий? У Борьки якось два ребра добряче потріскалися, але ж зрослись. Правиця вивихнута. А вже скільки в нього зміщень на хребті, знає лише травматолог та й то коли на знімок дивиться. Така у пілота професія. Ти звикай до його синців, звісно якщо хочеш бути поруч з гонщиком, – відверто пояснює мені батько-тренер доволі страшні речі.

Наразі цими діагнозами мудрий чоловік запудрив мені мізки та змовчав: до чого ще треба звикати у житті з харизматичним парубком.

Тим часом Борис зробив на звивистій трасі кілька повних обертів і підрулив до ангара. Зірвав шолома та з цікавістю зиркнув на батька:

– З ким це ти так солодко співаєш?

– На, поспілкуйся! Каролінка на проводі, – простягнув йому телефона тренер й багатозначно кивнув підказуючи, що все в порядку.

– Привіт, кохана! Просто так чи є якась невідкладна справа? – пританцьовуючи, пішов на повітря Змій.

– Є невідкладна справа. Хочу знати: як ти почувашся? – відповідаю голосом зірваної квітки, бо після розповіді Самійловича, всі травми Борі болять і мені.

– Дуже хочу до тебе... А все інше в нормі. Я сьогодні ще поганяю трохи й відразу додому. Скучив шалено! – безжально додає мені в кров вогняної отрути Він.

– Чекатиму! Кажі: що приготувати на вечерю? – прикриваю очі та вже ладна на що завгодно, тільки б скоріше огорнув своїми міцними (травмованими) долонями.

– Лише себе! Все інше приготуємо разом, – далі інтригує мене невинуватий мачо й безвідповідально відключає зв'язок, а я стою біля входу в інститут та почувуюся тепер весняною кішкою, готовою до втілення всіх Його мрій.

Ну, якщо не треба ковбаситися біля плити, то купила дві коробки піци й улюблене

пиво мого чемпіона. А як проходила повз вітрину з жіночою білизною, побачила таке, що миттю опинилися всередині салону.

Придбала спокусливий мереживний комплект. Звісно він побуде на мені хвилини дві, але ж наслідки того варті! Прозорі частинки виграють золотом і в мене вже готова промова. Щось на кшталт: «Хочу бути твоїм золотим призом сьогодні й завжди...» А раніше так настирливо запевняла, що ніколи не стану Його призом. Та гонщик мене переміг!

Розділ 7. Згубна одержимість

Промайнуло кілька напружених тижнів. Чому напружених? Не знаю! Так я весь час тепер так почувуюся.

Ні, про походеньки Бориса мені ніхто не доповів. Навіть мама не чіплялася більше, аби я поїхала до приватного детектива. Але життя здавалося натягнутою струною й не дозволяло розслабитися. Всі ми займалися звичними справами, ніхто не хворів, навіть незрозуміла бійка забулася. Та чому ж тоді моя душа, десь глибоко в собі, сповнена нездоланим сумом?

Одного разу я не стрималася й відразу після казкової близькості запитала прямо:

– Борю, а в тебе є борги?

– Є! – впевнено відповідає він. – Головний - перед моєю коханою ніжністю. Я завжди бажав волі, а з тобою марю про солодкі пута. А чому ти раптом цікавишся?

– Я маю на увазі фінансові. Адже ти далеко не мільйонер, а навколо все коштує шалених грошей. Ось, наприклад, твоє авто доволі затратне. Чи я помиляюся? – прикидаюсь дурненькою.

Тепер Борис уважно заглядає своїй геть непристосованій до життя заучці в очі й повідомляє наступне:

– Ти хочеш знати про нудну частину мого життя? Прошу! Я маю деякі борги перед Федерацією, страховку треба поновити та з командою розрахуватися. Адже вони скинулися на екіпірування, коли їхав на відбіркові. Тепер ти знаєш мене далеко не з найкращого боку і це мене страшить.

Я отримала чіткі відповіді на запитання та легше не стало. Примостилася біля серця й слухала його щире биття. А ще почувалася винною за розкішні витівки гонщика, що додали йому боргів. Але ж я не просила, це він грав роль безтурботного й незалежного.

– Горечко моє, хто навчив тебе думати про жінок аж так погано? Боїшся, що після почутого, я викину тебе з дому і з серця, бо кеш на нулі? – дивуюся з його архаїчних страхів.

– Ні, цього я не боюся. Ти інша, взагалі одна така на землі. А борги я скоро відпрацюю, – тягнеться до моїх губ Борис і знову робить мене божевільно щасливою.

Куди поділася та моя принциповість, від якої раніше втікали чоловіки? Йому я готова пробачити і фінансові негаразди, й далеко не безхмарне майбутнє. Можливо навіть

його зради не шокували б мене, адже Він приголомшливо звабливий!

Та про своїх коханок Борис мовчить і продовжує натякати на одруження, після того, як візьме участь у Європейському дивізіоні. Цей невиправний мрійник націлився на п'єдестал, хоча б на бронзову сходинку.

– Красунечко, все скоро зміниться. Ось побачиш. Не сумуй, прошу тебе! – шепоче кожної ночі «летючий Змій» і я йому вірю. Лише та важкість вперто сидить у мені й не бажає відступати.

Диво сталося неочікувано! Зі Змієвським-тренером сконтактував давній спонсор. Ще коли юний і талановитий Борис досягав своїх перших вершин, іноземний магнат помітив його й почав фінансувати. Потім на деякий час зник зі спортивних обр'їв і ось тепер, напередодні міжнародних змагань, знову проявився.

Ясно, що гравці такого рівня ніколи й нічого не роблять, не зваживши всі «за» і «проти». Вони не люблять втрачати і вкладають кошти лише в прибуткові проекти. Так прозаїчно він кличе мого ясноокого пілота.

Сторони навіть підписали Договір, де було вказано, що меценат надає в користування українському гонщику престижне авто й новеньке екіпірування, звісно з купую реклами на них. Борис погодився й загорівся перемогою ще більше. Йому було байдуже, що в нормальній практиці до тих щедрих дарів необхідно звикати. Та невгамовний Змієвський вірив у фарт і марив перегонами, мов одержимий.

Прощатися з найголовнішим Чоловіком у моєму житті було важко. Боря подумки знаходився вже далеко, а я весь час плакала. Не пам'ятаю, щоб так журилася за батьками чи шкодувала про смерть бабусі.

Настав чорний день, коли Змій залишив мене саму й полетів до перемоги. В лічені дні підготовки у них там доволі суворий графік (робота-відпочинок). Але ж Борис не вмів коритися правилам і ночами він говорив зі мною про Кохання. Напередодні відкриття змагань сказав:

– Ти найживіша квітка з усіх, що я бачив. Ось повернуся й ми заберемося до одного горщика та почнемо пускати корінці. Не бійся, я вже піймав формат цієї фантастичної траси. А ганяти поруч зі спортсменами такого рівня - не лише кайф, а й велика відповідальність. Та я готовий. І спонсорський автомобіль зростається й палає зі мною, наче вогонь...

– Борю, я тебе Господом заклинаю, не треба НАМ перемоги. Просто себе мені привези! Більшого я не хочу, – ковтаю сльози в порожньому ліжку й отой страшний біль безжально стискає горло.

– Кароліно Гордієнко, прошу тебе, зберись! Це не ті слова, що окрилятимуть у польоті. Крихітко моя, скажи те, чим дихатиме моє серце під час перегонів. Дай шанс долетіти до мрій, – урочисто шепоче Він і я здаюся:

– Кохаю тебе більше з кожним днем і спинитися не можу! Навіть якщо це почуття мене розірве на шматочки, кожен з них кохатиме ТЕБЕ...

– Дякую, мій світе! Тепер я зроблю це. Привезу перемогу. Але не треба на шматочки, залишайся ціленькою, бо ти неймовірно красива і такою я кохаю тебе.

... З хорошого це все! Подальший хід подій то наче вибух і смерть всього прекрасного, що встигло статися з НАМИ. Борис Змієвський за часом ішов другим, коли на стрімкому віражі не вписався й на потужній розмальованій машині вліпився в бетон...

Перегони не зупиняли. Інші пілоти мали власні цілі й цинічно попрямували за своїми мріями далі. На заходах такого рівня є всі необхідні ресурси й рятувальні служби вправно відтягнули розбите авто на узбіччя. Команда невідкладно з'явилася поруч та намагалася визволити травмованого.

Скривавленого Бориса занурили в медичний сон, транспортували до клініки й почали готувати до першої операції. Витривалий організм молодого Змієвського боровся як міг, але високі швидкості роблять з тілом людини жахливі речі й лікарі не давали жодних прогнозів.

А я нічого не знала й рахувала години до наступної ночі, щоб говорити з Ним не про перемогу, а про наше Кохання. Перегони транслювали кілька каналів та я не дивилася, бо мені було страшно!

Дещо пізніше ми дізнаємося, що той спонсор поставив гроші геть на іншого фаворита й отримав свій шалений куш. Тоді навіщо він допомагав Борі? Та для того, аби все виглядало якомога ймовірніше, а група претендентів була строкатою й чисельною.

Ніхто ж не підозрював, що окрилений коханням пілот Змієвський, піде на рекорд. І коли він за часом вирвався у трійку лідерів, було вирішено «вивести зайвого з гри». Підступний меценат не пошкодував ні форми, ні престижного авто й це лише додало незручностей. А обдарований і впевнений у своїх силах Борис свято вірив, що перемога формується на трасі, в чесній боротьбі.

Вже як команда отримала відео й переглядала його тисячу разів, помітили, що в останню мить перед зіткненням з бетонним бортом, камера моргнула й не дала можливості бачити, що інший гонщик зрізав траєкторію. А на таких швидкостях - це неминучий шлях до карколомного краху й біди.

За час нашого Кохання я нахапалася від Борі одержимості й катувала телефон до самого ранку. Сну не було, лише підсвідоме розуміння, що той тягар який давив раніше, перетворився на живу істоту та ось-ось прикінчить мене.

О сьомій, коли я знаходилася десь між світлом і пільмою, мені вперше відповів Самійлович. Він виплакав уже стільки своїх батьківських сліз, що лише тихо хрипів зі слухавки. А я всім еством відчувала горе й запитала першою:

– Що? Прошу Вас, кажіть! Він живий?

– Як ти зрозуміла? Тримайся, дитино! Борька він дуже травмувався, але живий і обов'язково вичухається. Я не маю права щось радити тобі, сама вирішуй... – це він так натякав на моє підле відступництво.

– Тату, я давно вирішила. Навіть до пекла за Ним піду! Зараз почну квиток шукати, – це був не розпач, а впевненість що буду поруч, навіть якщо від Коханого залишиться тільки подих.

Розділ 8. Не батьки

Спозарання зателефонувала в інститут. Майже як тоді, коли розболівся зуб і я зустріла на дорозі свою Долю. Тільки тепер прохала у керівника безоплатну відпустку, невідомо на який термін. Руслан Мар'янович знав мене, як вдумливу й відповідальну підлеглу, тому спантеличено запитав:

– Ти знайшла собі кращу роботу? Чи знову хворієш? Тоді бери лікарняний, навіщо відпустка? Ми на межі розрахунку з замовником і я хотів додати тобі винагороди.

Я не витримала й розридалася:

– Шефе, премія мені знадобиться, тільки дуже велика. Хіба що продасте інститут, разом зі співробітниками. А працювати наразі я все одно не зможу. Мій Борис... Боже, Ви ж нічого не знаєте!

– Чому не знаю? Не треба так думати про нас, старих. Мій син завжди був фаном Бориса Змієвського, за перегонами слідкував. Навіть момент аварії на якомусь сайті бачив... Вибач! А про ВАС співробітники давно пліткують. Тому не розклеюйся, Гордієнко. Грошей зайвих не знайду та за контрактом усе отримаєш. Ясно, що цього буде мало, то попроси у батьків, – почав підказувати мені Кавун, що робити. Таким доброзичливим я чула його вперше.

– Дякую за підтримку, босе! Зараз буду їм телефонувати. Рятувати Борю тепер моє головне завдання. То Ви мені відпустку надасте? – хлюпаю носом в паперові хустинки.

– Звісно, Кароліно. Що я геть бездушний, навіть якщо керівник. Ти роби свої справи, а за розрахунком по контракту я особисто прослідкую. Тримайся й телефонуй, коли що, – отак я поговорила з начальством і миттю зв'язалася з мамою.

Того ранку вона йшла своєю німецькою вулицею, бадьора й усміхнена, а повз снували спокійні й розважливі дортмундські жителі.

– Гутен морген, моя маленька донечко! Бачу, ти заплакана? Щось болить? Ану, розповідай негайно. Бо я йду до тата в кав'ярню. Будемо розбиратися з рецептом нового тістечка, щоб обійти продажі конкурентів...

Господи! З цих слів мені здалося, що вона знаходиться десь на іншій планеті, хоча справи у них з татом доволі приземлені. Я хотіла підтримки та від сказаного мені стало ще похмуріше на душі.

– Привіт, мамо! Біда в мене й серце болить-розривається. Боря дуже травмувався на змаганнях. Мені негайно потрібна ваша фінансова допомога. Як тільки зберу кошти, відразу полечу до нього в Італію, – ділюся з рідною ненькою та чую у відповідь:

– Навіщо? Куди? Як до нас прилетіти, то ти завжди зайнята. А коли якийсь недороблений шофер розбився, то відразу зібралася... Грошей не дам, навіть не проси! Здається ти ніколи не навчишся їх правильно розподіляти та не витратити на вуличних пройдисвітів.

Я думала, що мені до цього було погано, але почути такі жахливі речі від власної матері дуже страшно! Тепер світ у моїх очах стулився до розмірів вузької щілини і я

звалилася зі стільця, без пам'яті.

Не знаю, скільки лежала, але як прийшла до тями, зв'язку вже не було. Моя економна мама може й почекала якусь мить, а потім вирішила марно не витратити ні роумінгу, ні свого часу. Донька займається чорт знає чим, а в неї комерція горить.

Я покрутила головою та шум у вухах не зник. А ще як падала на кухонні плити - набила гулю посеред голови. Хотіла прикласти лід і відразу згадала той вечір, коли Боря прийшов травмований та затремтіла, мов привида побачила.

Все, що почула від матері я пам'ятала й вирішила звернутися до тата. Швиденько написала йому повідомлення й сподівалася, що наша безсердечна «німкеня» до нього ще не дісталася. Знаю, як вона любить неквапливо пройтися вулицями.

З татом у нас краща комунікація. Правда він підкаблучник та вибору в мене жодного. Я не прохала виймати з бізнесу, а хотіла взяти своє. Про що я? Та про те, що батьки вже кілька років відкладають мені в Дойче Банку, на посаг. Ще до зустрічі з Борею вихвалялися, наче на рахунку накапало десь тисяч з п'ятнадцять євриків.

Сиджу медитую, аби тато скоріше діло зробив та їй не розпаякав. А ще шукаю квиток, тільки марно. Вихід бачу один: замовити коротку туристичну подорож, з перельотом. Це реально.

Забринів телефон. Хапаю й бачу знову маму. Може передумала?

– Так, слухаю! Ви готові мені допомогти? – з надією запитую та чую таке, чого нормальна мати дочці не скаже:

– Ми вирішили, що ти негайно залишиш Україну й прилетиш, аби поселитися в родині й тим самим припиниш свою сексуально-добродійну діяльність. Навіщо ти намагаєшся посварити нас з татом? Знаєш, що моє слово завжди головне. Тому збирай пожитки, залишай ключі у тьоті Валі й вилітай. Квиток на вечірній рейс я тобі забронювала. Крапка, інше не обговорюється!

Тепер у мене болить не шишка на голові, а все відразу. Тільки свідомість я більше втрачати не збираюся. Навпаки, така розлючена, що сили додалися. Ну, хіба може рідна мати бути настільки безжальною?

Химерно посміхаюся й відповідаю аж занадто спокійно:

– Красно дякую! У мене також сформувалося рішення. Як буду колись у Німеччині, про вас і не згадаю. Шкода грошей для дитини, то заткніть їх собі самі знаєте куди. Не думала, що доживу аби сказати: ви мені більше не батьки!

Ясно, що в кінці зриваюся на крик і блокую їх паскудні номери. Інакше вона буде чіплятися, поки не доб'є.

Тепер можна зайнятися невідкладними справами. Спочатку все-таки приклала лід і по ходу заглибилися до туристичних сайтів. Навіть не помічала, як ціни зросли! Таке відчуття, наче не до Європи на кілька днів, а в космос пропонують злітати, викупивши шатл.

Ось здається знайшла те, що треба. Тільки грошей для оплати на картці недостатньо.

Лізу в шухляду, до скарбнички. Це маленька коробочка з моїми прикрасами. Беру найкоштовніший гарнітур, у якому ходила з Борею до ресторану. Річ неоціненна хоча б тому, що є свідком наших заручин. Але тепер не до спогадів. Як поталанить - викуплю.

Накинула джинси, вітрівку, заплутала волосся й вибігла до найближчого ломбарду, за рогом. Слава Богу, відкритий! Там сидить сивий стариган. Подивився на мої коштовності й каже:

– Можу дати прямо зараз дві тисячі доларів.

– Чому так мало? Це дуже давні речі, від бабусі дісталися. Там же скрізь найчистіші діаманти, – торгуюся з приймальником, а він дивиться на мене крізь скло й пояснює:

– Тому, моя люба, що я взагалі можу прийняти це як лом, за гривні. Та бачу, що речі дійсно гарні. Собі взяти хотів.

– Ні-ні! Я не збираюся продавати, лише закласти. Це ж фамільна реліквія. Я б ніколи не наважилася та мій наречений розбився на авто й гроші на лікування вкрай потрібні, – вивалюю сторонній людині все як є, але правда працює. Дід знову уважно оцінює товар, потім мій фейс у віконці й киває головою:

– Ох вже ця молодь! Купиш їм за кривні хороше авто, а вони й залізо на мотлох перетворять ще й здоров'я себе позбавлять. Добре, дві двісті й ні центом більше. А рішення про заставу остаточне, продавати не збираєтеся?

– Будь ласка, швидше оформляйте. Рішення остаточне й оскарженню не підлягає. Дякую! – нетерпляче, мов наркоманка, танцюю біля віконця.

Приймальник відвалює мені зелені, додає квитанцію про заставу, а я запишаю готівку до внутрішньої кишені вітрівки й швиденько прямую через дорогу до банківського терміналу. Кидаю трохи на картку й відразу сплачую за путівку.

Вдома збираю до невеличкого рюкзака документи, змінну білизну, флешку з різними важливими даними. Яюсь по військовому приймаю душ, підсушую волосся й ховаю під ним свою травму.

Сідаю, як годиться, перед дорогою й тяжко зітхаю. Лише кілька днів розділяють цей страшний час з неймовірно солодкими моментами життя... А тепер я мчу до Борі невідомо куди та не знаю: чого від немилосердної долі чекати?

Віддаю ключі сусідці й мелю, що їду до батьків.

– Це ти молодчинка, Ліно! Будеш біля мами з татом. А то ходить тут до тебе якийсь бугай, ще пограбує... Не переймайся, я все збережу в повному порядку. Панам Гордієнкам від мене за обновки щира подяка, вони мені дуже підійшли, – лестить бабця, а я слухаю через слово, бо страшенно не люблю нещирих людей. Просто мовчки киваю та набираю службу таксі.

Розділ 9. Прожени її

Переліт був жахливим. Не в плані турбулентності чи присутності на борту терористів. Просто мені якомога швидше треба зійти на землю, домчати у клініку й побачити

Його... Я вже повідомила Самійловича і він, як міг у цій пекельній ситуації, зрадів.

Сказав, що я неймовірна... Уявляєте? Батько й син дарують мені однакові компліменти, а я на них геть не заслуговую. Чому? Та тому, що жив собі «летючий Змій» у власному світі й усе з ним було добре. А потім я випадково перейшла дорогу, заморочила голову своїми моральними цінностями й тепер він лежить під крапельницями та не розуміє: навіщо якісь люди тицяють в нього голками?

Поселення до готелю відклала на потім. Рюкзак за плечима не заважає. На фоні моторошних подій, він зовсім невагомий. В таксі за вікно не дивлюся й стомлено прикриваю очі. Що я там не бачила? Звичайне сучасне місто, з вітринами й купую людей. Якби не біда, що спіткала Боря, я взагалі не потрапила б сюди. Ну, не тягне мене до подорожей!

У медичному центрі трохи розгубилася та мені допомогли потрапити на поверх, де перебувають важкохворі. І ось ми з батьком-тренером уже стоїмо посеред коридору, обіймаємося й плачемо. А ще в мене таке враження, наче цей чоловік рідніший за тих, що кинули в підлітковому віці й попхалися на кращі хліби.

– Швидко ти добралася, Ліно. Дякую! – не криючись, хлипає Самійлович. Я бачу, як сильно він постарішав, наче під сивиною на обличчі залякла смерть.

– Тату, де Боря? Ви з ним розмовляли? Що кажуть лікарі? – без чемних вибриків, сиплю дурними запитаннями й він звітує мені:

– Його привезли у стані медичного сну й відразу забрали до операційної. Довго нічого не казали та я волів думати, що син живий. А як в палату доставили, мені показали через скло. Тоді відлягло трохи. Лікар каже, що Боря на диво міцно чіпляється за життя й допомагає їм, адже з подібними травмами виживають одиниці. Як правило... Тільки ж він зроду не корився жодним правилам і знає, що дуже потрібен мені тут. Нам з тобою потрібен.

– Навіть не думайте про погане! Боря житиме, я це відчуваю. Він казав, що ми повинні долетіти до мрій. А мрій у нас було дуже багато. Наприклад, одружитися й народити Вам онуків. Так він хотів...

Розумію, що верзу недоречно, але ж не битися в істериці. Це точно не допоможе ні батькові, ні мені.

– Добре, що ти сильна. Навіть сильніша, ніж думаєш. З твоєю появою Борис забув про всіх недоумкуватих подружок. І я несказанно зрадів, що він зупинив свій вибір на фантастичній дівчинці, яка наче прийшла з інших часів. У вас все вийде, Ліно. Головне, щоб жив... – Самійлович завжди був веселуном, а тепер знову плаче.

– Не треба, тату. І мене не хваліть, бо немає за що. Просто скажіть як Його побачити, – пригортаюся до плеча й відчуваю на серці пекельний біль.

– Не знаю. Вони тут усі дуже суворі. Це в нас «підмастив» трохи й відразу можна про щось домовлятися. А європейці в конвертах грошей не беруть, – сумно зітхає він.

Тільки тепер я схаменулася й швиденько дістала з кишені задекларовані кількасот баксів та винувато простягнула:

– Я намагалася зібрати більше, але поки що тільки це.

– Яка ж ти неземна дитина! Кажу, що готівка тут не працює. Борю лікують коштом страховки та спонсорської допомоги. Йому надають все необхідне, що призначили. Тому сховай, ще згодяться, – пестить бідолашний мене по спині та вже не плаче. Значить я припхалася не марно. Тепер нас поруч з Ним двоє.

Далі ми шукаємо підтримки у персоналу, але не дивлячись на численні поїздки світом, Самійлович англійської до ладу не знає. Медики нічого не розуміють і лише виховано посміхаються.

– Можна я спробую? – перебираю керування, бо з моєю роботою англійська в мережі необхідна щоденно. Ну й розмовна - така собі.

На запитання про травмованого українського гонщика медпрацівники реагують адекватно й відразу спрямовують до відповідного лікаря. Швидкий чорнявий чоловік уважно слухає моє прохання й запрошує йти за ним.

Ось він залишив нас в коридорі, а сам пірнув за скляні двері й розсунув жалюзі... Від побаченого мені знову захотілося втратити свідомість. Мій красивий і сильний «летючий Змій» лежав у спеціальному (більше схожому на велику труну) ліжку й був прикутий до нього здавалося всім, що тільки існує в медицині.

Смертельно блідий і зовсім нерухомий, він залишався при тямі й обережно повернув очі в наш бік. Більше я не встигла нічого подумати, як там біля нього забігали медсестри й лікар опустили фіранки. Потім вийшов назовні та повідомив:

– Хворий просить аби до нього зайшов батько. Я можу дозволити кілька хвилин. Пацієнт нервує, а йому це геть небажано. Каже, що хоче порадитися...

Мені здалося, наче лікар хотів ще щось сказати, але стримався. Найбільше я жадала потрапити за ті двері та наразі не сперечалася. Якщо Боря покликав тата, значить так йому краще.

Що відбувалося далі, я не бачила. А Самійловича вбрали у стерильний одяг і він вперше, після трагедії, наблизився до сина.

– Привіт, малий. Тримайся! Ми Змієвські - живучі. Ось трішки підлатають тебе й поїдемо додому. Там у нас повітря цілюще і люди всі свої. Разом з Каролінкою, до речі. Ти ж її бачив, – намагається посміхнутися батько.

А син, не зважаючи на свій міжпросторовий стан, в душі залишається борцем і шепоче наступне:

– Бачив. Тату, прожени її!

– Що... Сину, як це? Вона ж у тобі душі не чує й хоче допомогти. Кохані жінки рятують нас, мов живильний бальзам, – силується зрозуміти почуте батько та боїться, що Борис або марить, або розум втратив. Але скалічений наполегливо пояснює:

– Тату, ти що сліпий? Я напівтруп і назавжди стопроцентний інвалід. Навіщо їй життя ламати? Щоб сьогодні ж духу її в країні не було. Прожени, бо я за себе не відповідаю. Ці сеньйори намагаються мене до купи зібрати, та якщо не зробиш, я самостійно

зупиню непотрібний лік часу...

Тепер Змієвський-старший зрозумів. Вони були однієї крові й опинив він на місці сина, можливо, вчинив би так само. Тільки як пояснити це тій, що не зрозуміє простої чоловічої вдачі?

– Добре! Зроблю, як кажеш. Ти тільки не заважай себе лікувати, бо дуже потрібен мені старому. Я без тебе на світі один. Одужуй, синку! – хотів доторкнутися до руки Бориса батько, але дівчина в білому не дозволила. З тим і пішов, а все тіло лихоманило.

Я зірвалася з місця й кинулася допитувати та Самійлович тільки зітхнув і промовив дивне:

– Ліно, а де ти зупинилася?

– Поки ніде. Я сюди поспішала. Треба знайти готель, де згідно з турпутівкою повинна проживати. То що Вам Боря сказав? – нагадала я про ціль його візиту до жахливої палати.

– Сказав, щоб ти не дуже переймалася. Подивися місто чи що там у тебе за планом? – почула геть невтямливє.

– І все? Більше Він мені нічого не передав? – присіпалася до бідолашного батька.

– Ні, тільки це. Та не звертай уваги, він ще дуже слабкий і знаходиться під препаратами. Треба почекати. Їдь відпочивай, – якомсь дуже змінився тон Змієвського-старшого й мені нічого не залишалось, як виконати його прохання. Крім того, я просто валилася з ніг.

Розділ 10. Не пара

Мій готель був нічогенький. Звісно не сім зірок, але на свої три тягнув нівроку. Тільки мені ті зручності ні до чого. Я попила внизу кави з хот-догом, в номері зміла переліт і лікарняні страхіття та відключилася в ліжку на декілька годин.

А як прокинулася, відразу набрала Самійловича. Хотіла почути щось нове про Бору, а він знову торочить:

– Сходи розвійся!

Набита вдома гуля ще болить і серце геть не на місці. А батько мого нещасного коханого спонукає розважитися й не говорить про головне. Та здогадатися про відверте прохання скаліченого Бориса мого мозку не вистачає.

Лише наступного дня, коли знову зустрілися на поверсі, Змієвського-старшого пробило на розмову. Як білий день йому було ясно, що я прилетіла аби боротися разом і бути поруч з нареченим кожної миті, до кінця життя. Та знаючи свого сина, чоловік розумів, що рішення Бориса також нездоланне. Тому взяв на себе тяжку місію буфера й заговорив:

– Ліно, тут така справа... Я навіть не знаю, як сказати... Всю ніч думав та нічого не надумав. Не від мене залежить сказане.

– Самійловичу, що? Кажіть, як є! Борі зовсім погано? – хапаю його за обидві руки, а батько-тренер ховає очі й пояснює:

– Та ні. Борька тримається стабільно. Тільки ж він навіть зараз до чортиків впертий. Прости мене Господи, бо це я його таким на світ пустив. Він вважає, що ВАМ необхідно розстатися. Не хоче бути для тебе тягарем. Дуже переживає й соромиться свого стану. Пробач мені, дитино, та я нічим не можу зарадити.

... Здається останнім часом життя приділяє мені аж занадто багато уваги й випробовує з усіх боків. Спочатку підкинуло на дорозі розкішного, дещо нахабного парубка. Дуже скоро він покликав мене на побачення й подарував каблучку, що свідчила про серйозність його намірів.

А далі оповив такими жагучими чарами, що я була готова заради нього на все. МИ повірили в те, що стали неперевершено щасливою й нерозлучною парою і Він помчав заробити на наші мрії трохи грошей. Та, на превеликий жаль, ті мрії зупинила бетонна брила й тепер він самостійно вирішив, що ми більше НЕ ПАРА.

– Як думаєте, Самійловичу, це його остаточне рішення? – запитую пропустивши наразі звернення «тату», бо всередині горить така образа, що здається розірве мене.

– А тут і думати нічого, дитино. Хіба як станеться диво й за одну ніч на ньому все заживе, тоді Борис приповзе прохати у тебе прощення. Але ж чудес на світі не буває й тому тобі краще повернутися додому. Будеш мені щодня телефонувати й знатимеш про нього все. Для його одужання ліпше не сперечатися. Лікар каже, що емоційний стан пацієнта на межі, – зізнається Змієвський-старший, що не такий він уже й безпорадний у спілкуванні з італійськими медиками.

– Ясно. Ну, якщо для Борі так буде краще, я готова. Тільки де ж мені взяти сил, щоб забути про все? Я кохаю його більше за життя і він сам це зі мною зробив. А тепер вирішив одноосібно. І чому ви, чоловіки, такі безжальні? Невже він не розуміє, що я до кінця своїх днів ладна носити його на собі, мити й одягати та прожити те життя, яке Бог дає. Тільки б разом з Ним, – спочатку я почувалася нормально, але з кожним словом сутінки все більше обступали мене, аж доки не здолали.

Прийшла до тям у якійсь білій кімнаті, де медикня перевіряла мій пульс та блимала світлом поміж очей. Виходить я й тут звалилася додолу? От невдаха! Жила порожнім життям і думала лише про те, як оптимізувати виробничі процеси та любила малювати електронні схеми в 3D. А потім з розгону втріскалася в спортивну зірку й тепер падаю, мов підкошена, не соромлячись людей.

Чую десь збоку швидко італійську й пригадую голос того лікаря, що розмовляв зі мною про Бориса. Та наразі вони точно говорять про мене й збираються підтвердити чи спростувати вагітність...

Оце так поворот на віражі! А Борис Змієвський тільки почав шукати варіанти: як мене спекатися? Я думала, що втрачаю свідомість від надмірних нервових навантажень. Бо куди до наших негараздів ще й нащадка втулити? Треба спочатку підлікувати того перфекціоніста, а вже потім ростити нові пагінці на слабкому дереві.

– Come ti senti? Як почуваетесь, сеньйорито? Лежіть спокійно, Фелісія візьме у Вас кров для тестування й відведе до гінеколога. Необхідна консультація вузького

спеціаліста. Можливо у Вашому організмі є нове життя, а це вже не іграшки, – суворо говорить мені лікар Борі.

– Але в мене немає міжнародного медичного страхування. Я сюди дуже поспішала, – підіймаюся з тапчана й знову торочу про гроші. Щось від мами в мені таки є.

– Non importa. Не має значення, у нас працює програма «Медицина без кордонів». Головне визначити діагноз та не нашкодити, – відповідає він, а потім додає: – Сподіваюся, що після наступної операції Ви самі зможете сповістити про нащадка його батькові.

– А коли у Борі наступна операція? – забуваю про себе й про те, що відбувається. Головне, аби «летючий Змій» одужував.

– Підготовка триває. Тільки не хвилюйтеся, будь ласка, Вам це не бажано. Думайте більше про себе. Нікуди Ваш пілот не подінеться, з часом піде під вінець, – намагається пожартувати темпераментний італієць, а мене від тих слів знову накриває... Та що ж це таке?

Пам'ятаю, як везли у візку на інший поверх, а Самійловича ніде не було видно. Це добре. Нехай краще переймається здоров'ям сина. Я вже й так осоромилася посеред іноземної клініки по повній. А тепер італійці першими дізнаються про те, що я повинна була почути вдома, одружена й щаслива. Та з моменту звичайного переходу вулиці в моєму житті переплуталося геть усе!

Далі мене змусили залізти на ненависний жінками станок і чекати на вердикт. Уважна дама облазила скрізь руками, потім відеокамерою й видала те, що на поточний момент здавалося геть несвоєчасним.

– Не розумію італійської, – кажу аби відтермінувати мить, на яку багато жінок чекають роками. Але медсестричка пояснює мені бездоганною англійською:

– Сеньйора має три тижні вагітності. Лікарка впевнена, що плід прикріпився вдало й функціонує нормально. Та Вам необхідні додаткові аналізи, а ще - створити електронний кабінет.

Ось на цьому й зупинилася моя кар'єра науковиці, з тоненькою талією та незалежним баченням світу. Пройде якийсь час і я поповню стрій матерів-одиначок, у себе на Батьківщині. А мій «летючий Змій» пролікується та попрямує серед своїх мрій далі. Він сильний і все витримає. Це я зрозуміла з перших хвилин нашого спілкування. Можливо саме його агресивна наполегливість так легко підкорює жінок?

Але ж ми були обережні... Та що тепер жалкувати, коли воно вже вчепилося в мені? Крихітна краплинка, яка точно буде схожа на Нього і так само бажатиме приборкати своєю харизмою цілий світ.

– Граціє, сеньйоро! Де я можу сплатити за послугу? – вдягаюся й відчуваю себе набагато краще, адже тепер маю відповідь на головне запитання у житті. Я - мама!

– Но-но, огляд безоплатний. Наразі Мартіна оформить Вам медкарту. Пройдіть за нею, – посміхається дама-гінеколог і я бачу, що їй до майбутнього земного життя не байдуже.

Розділ 11. Шлях додому

Тепер у моєму телефоні неочікувана новинка - електронний кабінет майбутньої мами. І з'явився він тоді, коли я думала лише про здоров'я коханого. Того, хто спочатку блискавично вирішив зробити мене нареченою, а потім так само перекреслив наш чарівний світ. Та я звикла поважати рішення мого єдиного, навіть коли вони безжальні й страшні.

У віртуальному світі - я голова. Маю деякі ексклюзивні розробки та й теки з файлами зберігаються в моїх гаджетах, мов на параді. Ось тільки у справжньому житті геть заплуталася й не знаю: що робитиму далі??? Та рішення все-таки прийняла й пошукала лікаря Борі. А як знайшла, сказала наступне:

– Сеньйоре доктор, я вдячна Вам за допомогу, а ще маю одне дуже важливе прохання. Будь ласка, нехай моя вагітність залишається лікарською таємницею. Для всіх, особливо для Борі. Тобто для Вашого пацієнта. Знання і Бог допоможуть Вам витягнути Його з біди, а мій шлях лежить додому. Ви абсолютно праві: я повинна дбати про майбутню дитинку. Це головне.

– Perché? Не розумію. Але ж у вас з сеньйором Змієвським може бути родина! Так, якийсь час він залишатиметься не дуже надійною опорою та я давно не бачив подібної сили. Пацієнт має необмежений внутрішній потенціал і перспективу стати на ноги. Як пілот, за штурвал авто, він навряд чи сяде та є купа інших професій. Спробуйте допомогти одне одному. Запевняю, це спрацює, – збурено говорить зовсім стороння нашим нещастям людина, та не переконує мене. Я залишаю прохання незмінним і скоро прощаюся з ним.

Повертаючись до готелю, купую в аптеці ліки, що прописали. От халепа! Давно не ковтала ніяких пігулок. Весь час думаю про те, що сьогодні сталося. Спочатку відчула смертельну образу, а як дізналася про малечу - наче переродилася. Воно відразу підтримало мене. І думка, що «летючий Змій» тепер назавжди залишиться зі мною, гріє душу. Лягла відпочити й не зчулася як задрімала.

Розбудив дзвінок Самійловича:

– Ліно, дівчинко, де ти є? Я лише на мить відвернувся, щоб дізнатися про майбутню операцію, а ти кудись зникла. Я ж хвилююся! Не вистачало ще й тобі злягти. Кажуть, на Борю чекає дуже відповідальне хірургічне втручання. Будуть зміцнювати хребет, а як та поміч приживеться - він зможе ходити... Чув колись про таке та не бажав для сина!

– Будемо молитися за успіх, Самійловичу. А я виконую бажання нашого Змія та їду звідси. Зі мною все буде добре, не переймайтеся. Думаю, що тут ми вже більше не зустрінемося. Всього найкращого! – хотіла закінчити розмову та він зрозумів:

– Тобто це все? А що я синові скажу?

– Що я підкорилася його волі. Як тоді, коли прийняла пропозицію і була відданою над усе. Боря допоміг мені втямити головне: якщо людина когось безмежно кохає, може зробити для неї що завгодно і відпустити теж... Ви бережіть себе, Самійловичу. До побачення! – і скинула. Не могла більше терпіти біль, а мені про маленьку «змійочку» необхідно дбати.

Навіть посміхнулася. Цікаво: хто там? Хлопчик чи дівчинка? Які неймовірні зміни принесла ця подорож до біди й закінчилася непередбачувано. Хоча це ж не кінець, а лише початок мрій. Правда, дещо інших.

Огляд визначних місць і пам'яток я відклала на майбутнє. Чомусь подумала, коли мій малюк підросте - привезу його сюди, аби побачив місце, де я дізналася про нього. Це буде романтично!

Купила квиток на перший ліпший рейс та вперше у житті боялася перельоту. Але моя крихітка поводитися чемно відразу за двох: за себе й за тата, що прогнав мене.

А як забирала ключі у баби Валі, то вона дивилася на мене блюдцями здивованих очей і промовляла:

– Невже там може не сподобатися? Ліно, я думала ти полетіла назавжди, а воно он як повернулося. І що там панове Гордієнки?

– У них все добре. Вам вітання передають! – брешу й не червонію та з цими словами відчуваю перші прояви токсикозу. Хоча то лише моя реакція на нещирі розмову.

Ось я і вдома. Тут спокійно й затишно. Та оманливе враження зникає вмить, як відкриваю шафу й бачу купу Його речей. А ще на столику й полицях красуються наші радісні обличчя. Хто взагалі додумався фіксувати щастя на фото? Це добре, коли воно з тобою, а як уже в минулому - тоді страшенно болить...

Швидко збираю ті осяяні мордочки й кладу ниць та раптом чую з сумки рингтон повідомлення. Ковзаю по екрану й тепер виглядаю такою ж здивованою, як напередодні баба Валя, тільки більше. На мій рахунок прийшов великий переказ від Дойче Банку й відразу за ним купа реклами про те, що робити з коштами.

Це мої предки схаменулися чи хтось пожартував? Але фінансові установи не мають почуття гумору, хіба що то фейк. Не встигаю нічого зробити, як на екрані з'являється татів номер. Що за терміновість? З телефоном прямую в бік туалету, бо наразі точно впісяюся.

– Привіт, доню! Хочу дізнатися: ти переказ отримала? – настирливо відриває він мене від виконання фізіологічних потреб.

– Вітаю, татку! А хіба Банк не відзвітував? І взагалі: що у вас там коїться? Ти маму в заручниці взяв чи з дому вигнав? – радію не грошам, а розмові. Батько ж, як не крути.

– Зер гут, доню! Вона надалі обіцяла бути розважливішою. Переворот був, але без крові. Моя Маріша - жінка розумна, тільки дуже гонориста. Та саме за це я й покохав її колись. А як твій «примарний гонщик»? Лікуй його добре. Бо ми вам голову морочимо, а як припече, то просимося під тепле жіноче крильце.

Тепер я відчуваю, що навряд чи виконаю рекомендації лікарів і заливаюся сльозами. Пізніше дізнаюся про гормони та зміни настрою, а поки просто хлипаю через простір:

– Дякую, тату! Медики запевняють, що з часом усе буде добре. Він житиме й рухатиметься, тільки не літатиме більше...

– То чому ж ти плачеш? Буде ближче до тебе й звичайної рівної землі, – по своєму

бачить чоловічу долю мій працьовитий і прагматичний тато.

– Викид адреналіну й стомилася, мабуть. Давай пізніше поговоримо. Дякую за вашу щедрість! – вимикаю те мовне страхіття й радію, що не встигла роздягтись. Я дійсно на межі можливостей, але треба негайно повернути бабусині коштовності.

– Ви щось хотіли? – підіймає голову з лінзою на обличчі той самий дідок і точно пам'ятає мене.

– Так. Забрати дуже дорогі для мене речі. Сережки й підвіску з діамантами. Ось... – кладу перед ним квитанцію, а він щось незадоволено бурчить і лізе до сховку. Несе, востаннє милуючись яскравими камінцями та повертає мені родинне добро.

У квартирі повсюди розкидаю одяг і блаженно думаю про сон, але й тут не щастить. Тепер мені телефонує Самійлович. Навіщо? Хіба ми ще не все сказали одне одному? Накидаю халат і падаю на рідненьке ліжко. Але на екрані, що трохи тремтить, бачу бліде обличчя того, хто перетворив моє життя на пекло.

– Квіточко моя живенька, прости... Не думав, що сприймеш моє марення так буквально. Скинула б процент на побиту голову. Я був неправий, – тихо говорить Борис і додає жакливої печії моїй душі та я спробую вистояти.

– Рада, що до тебе повертається сарказм, значить одужуєш. Я так хотіла бути поруч, але ти не дав! Весь час живеш серед імпульсивних рішень і думаєш лише про себе... Пробач! Знаю, що фізично тобі дуже боляче, але я також не метал. Тому лікуйся добре, тільки мене більше не чіпай. Бувай здоровий, Змію! – вилетіло з мене на одному диханні.

Я кинула телефон і міцно закрила обличчя обома руками. Такого нездоланного болю ще зроду не відчувала! Здавалося, що мене ріжуть на шматки розпеченим залізом і я стогнала, ридаючи в ліжку, де Він вперше був моїм...

Та ось наче прозріння спустилося і я обійняла мокрими долонями живіт. Почала обережно пестити його й розмовляти вголос, мов божевільна:

– Прости, мій маленький Змію! Я не буду так більше. Ти для мене на все життя головний, а то лише отруйний гад і він нам зовсім не потрібен.

Розділ 12. Фрау бабця

Добу відпочила й повернулася до роботи в інституті. Співробітники не дуже, а шеф моїй появі зрадів. Намагався розпитати та він дядько розумний і відразу просік, що хвалитися мені нічим.

Час тягнувся тупо й безжально. Дивно, але Борис Змієвський послухався й про себе більше не нагадував. Я ще сподівалася на Його настирливість та здається не цього разу. Ясно, що він був живий і не виключено, що вже закадрив якусь симпатичну італійську медсестричку. Йому це запросто!

Але жіноче серце не камінь і вистачило мене лише на кілька тижнів. А потім зателефонувала до клініки й запитала в довідці про стан травмованого гонщика. Інформацію пошукали й відповіли, що пацієнта перевели до центру реабілітації, де він продовжує лікування. Цього мені було достатньо.

До речі, в моєму порожньому житті з'явилась нова дивина. Інколи як прямувала з роботи чи до супермаркету, бачила позаду себе одне й те ж авто. Ні, не Камаро! Звичайний жовтенький Сітроен. Може, випадковість чи хтось зі зраджених чоловіків їздить до нашого двору слідкувати за невірною дамою? І що тільки не лізе до голови самотньої вагітної жінки!

Відповідь прийшла раптово. З інституту поверталася стомленою. Намагаюся швиденько вкласти ключ до замка, а він не влезить... Підсвідомо відходжу від дверей і хапаюся за живіт. Тепер я роблю це частенько. Силуюся контролювати рухи, але марно. Ось і прибиральниця прошепотіла мені на вухо вітання з нащадком. Ще ж нічого сінько не видно, а баби якось бачать!

Та наразі двері навстіж прочиняються й на порозі квартири стоїть усміхнена мама. Оце так сюрприз! За нею вигулькнув тато й вони дружно проспівали:

– Привіт, маленька! А ми тут повз пролітали й вирішили ненадовго завітати.

Далі кинулися обіймати й заволокли всередину. Мабуть, лише мої батьки можуть викидати подібні номери. Нормальні старі повинні були зателефонувати, повідомити про свій приїзд чи хоч запитати: як я сприйму їх візит?

Тільки не ці! Вони завжди були некерованими та в дитинстві мені це страшенно подобалося. А потім виховувала бабуся Любава й прищепила високі моральні цінності. Саме тоді ми з батьками у поглядах на життя й розійшлися.

– А як ви всередину потрапили? Невже й досі не викинули старі ключі? І мене до смерті налякали. Що ваш літак вимушено сів у Борисполі, як кудись у справах прямували? – зітхнула й відчувала, що сьогоднішній вечір буде важким.

– Доцю! Ти така гарна стала, – притискає мене до грудей тато, а мама безцеремонно каже:

– Це, мій голубе, не завжди так. Одних жінок вагітність паскудить, а інших - прикрашає...

– То ось що за авто тягається біля двору! А я думала, що від мого діагнозу дах сповзає. Дядько Кір довго не маніжився, в нашій поліклініці побував і все рознюхав? – склала я грішне з праведним.

– Мамцю, наша дитина голова! Ти диви як легко розкусила твої таємні наміри. Так, ця невинна підкидає Кирилові роботи й грошей, аби він тебе охороняв. Тільки як дізналися правду, у самих ледве дах не з'їхав. Але ж ти ризикова у нас! Вирішила зробити цю фразу бабцею, – весело сміється батько.

– А я й не проти! Раніше здавалося, що не готова. А тепер щаслива. Вітаю, доню! – проникає в мене люблячим поглядом мама, а нещодавно була така колюча й чужа.

Наразі батьки пригадали, як робили це коли я була мала й почали дружно збирати на стіл. А мене посадили в центрі й нічого робити не давали. Натхненно розповідали про свої справи й поводитися так, наче ми нормальна родина. Невже забули, що я навчилася розраховувати тільки на власні сили? Та їх нещирість я запила пігулками й пішла відпочивати.

І знову нежданчик... До кімнати вривається мама й тримає на витягнутих руках одну з моїх піжам:

– Перевдягнися, доню! Випрала в екопорошку, що з собою привезла. Не гоже дитинці починати їсти хімію ще в утробі.

– Тю! Але ж я хавала ту хімію в тобі, разом з китайськими підробками, та й досі жива. Мамо, не перегинай, бо швиденько до свого Дортмунда відбудете, – навіть не збираюся виконувати її дурний наказ.

– Ми й самі не плануємо затримуватися. Ось тільки оформимо тобі виїзд й миттю назад. Справи не чекають! І не надувай свої красиві губенята. Не назовсім. Народиш у пристойній клініці, онуча запишуть німцем, а там роби що хочеш, як завжди, – педантично розпланувала моє життя ця підробна німкеня.

– Яким на фіг німцем, мамо? То лише місце народження й усе. Але ж ти щось приховуєш. Невже той ваш Гюнтер ще й досі мріє про мене? – прискіпливо дивлюся на матір.

– Так, він дуже вірний чоловік. А ще як дізнається про українського нащадка, то й спадок миттю перепише. Грошей у нього - завались. Тільки дітей немає. До речі, Кір перевіряв медичні показники твого шофера й дізнався, що він здоровий, наче бик. Жодного спадкового захворювання. Ну, хіба що побитий скрізь...

– Ви вже й медкарту Бориса відкопали? На цьому край. Не лізьте до мене всередину й просто валіть! – кидаю в неї подушкою та мати весело ловить і продовжує:

– Вибач, доцю, але це нормальна практика. Треба знати про нащадка все. А як не хочеш Гюнтера, знайдемо тобі молодого жеребчика. Ти ж у нас красуня. Тільки не бісись, тобі не можна.

Пів ночі я крутилася в ліжку й не спала. От що мені робити? Залишатися тут одній дійсно страшно. Добре, коли все добре. А як щось трапиться? Я ж геть сама, а його дитинка для мене найдорожча у житті. І не треба мені ніякого Гюнтера й інших жеребців. Просто хочу вдало народити своє рідненьке диво й піклуватися про нового Змія... Господи, як же мені не вистачає того шаленого серця, що вміє летіти до мрій!

З натхненними маминими наїздами й подарунками, котрі вона заносила до кабінетів, я швиденько отримала офіційний дозвіл. І ось ми вже за хмарами прямуємо з предками туди, де немає ні дому, ні Коханья.

Дортмунд створює про себе приємне враження: традиційна консервативна забудова передмість і сучасні хмарочоси в центрі. Та й наші місцеві родичі виявилися дуже цікавими людьми. Дядько Влас і мій тато страшенно схожі між собою. А його жвава дружина, італійка Кармеліта, невинно нагадує мені про візит до клініки й болісне прощання з долею. Дивлячись на неї думаю, що для італійців країна проживання не має жодного значення. Вони скрізь рухливі, говірки й навстіж відкриті до спілкування.

Окремо треба сказати про мою двоюрідну сестричку, шістнадцятирічну Віолу. В ній поєдналися палка італійська кров і чарівна українська цікавість до всього на світі. Я думала нам буде важко спілкуватись, але дівчина знає українську просто на зубок. Вдома не так часто зустрінеш настільки щирю й проникливу солов'їну. Виходить ми

на планеті скрізь свої. Бо ніколи не забуваємо про дім і, пускаючи корінці на іншій землі, залишаємо в серці Батьківщину.

Хоча зустріч з родичами була пізніше, а спочатку батьки з розумінням привезли «змучену перельотом доню» до свого будиночка. Він також мені сподобався. Ця непорушна вікова забудова, з печами й камінами, під задимленою черепицею несе собою якийсь казковий позитив. Наче знову повертаєшся в дитинство та наживо гуляєш серед казок Шарля Перро, Ганса Крістіана Андерсена чи братів Грімм.

Отак просто йдеш вулицею й чекаєш, що десь поруч пролетить дикий лебідь чи вийде на ганок чарівний принц. Навколо тиша, ніяких високих парканів, лише вічнозелені дерева й пухнасті, рівно підрізані кущі. Тепер я розумію: чому мої предки закохані в цю місцину. Та для мене вона лише гостьовий пейзаж на недовгі часи.

Розділ 13. Любомир

Гостювала я у батьків довгенько і в призначений час народила свою крихітку. Не хочу пригадувати сам процес, бо й так зрозуміло, що він був для мене важким. Але ж результат неймовірний! Ось воно лежить у мене на руці, борсається й муркотить, вітаючись зі світом.

Чи я щаслива? Так! Найщасливіша на землі. Його припухлі світлі оченята та розкидані крилами брівки не дадуть сплутати малюка ні з ким. За ціле життя я лише раз бачила такі неповторні риси обличчя. Коли посеред вулиці до мене причепився незнайомий нахабний водій. А потім став для мене всім. Наше Кохання кипіло мов вулканічна лава, було могутніше за серпневий грім, злітало вище небес та раптом впало в темну безодню й захлинулося в ній...

«Летючий Змій», що з дитинства не боявся шалених швидкостей, стрімких авто й гарячих шин чомусь раптом злякався, що я не справлюся з його болячками й прогнав, навіть не заглянувши в очі. Просто довірив цю нележку місію татові та залишив на згадку про наше швидкоплинне Кохання казкову малечу, про яку я мріяла довгих дев'ять місяців.

А мої предки тепер такі шовкові й покірні, якими я їх навіть не уявляла. Пригадую, як у дитинстві захворіла на свинку й не могла ні дихати нормально, ні їсти - вони піклувалися добре та все одно не були настільки лагідними.

Одне діставало, що вже кілька разів намагалися зблизити мене зі старим мільйонером Гюнтером Швабом. Та я суворо заборонила їм мріяти про наш шлюб, бо він мені й даром не здався. Лише маленький пухнастий котик міг розраховувати на всю мою любов, якої вистачило б і на його тата. Тільки Борис Змієвський цього щастя не захотів!

Назвали ми крихітку - Любомиром. Така собі спорідненість любові й умиротворіння. Захоплені прекрасною дитинкою, часто кличемо його Любчиком і здається виросте наш пестунчик ще більшим нахабою, ніж його татусь.

Ім'я довго не шукали. Ще в пологовому його підказала акушерка. Польська емігрантка, коли прийняла дитинку, відразу сказала: «Привіт блакитноокий!»

Я тоді була добряче причмелена та мало розуміла навколишній світ, але її слова

почула й запитала:

– Чому так? Він же ще нічого не бачить.

А вона відповіла:

– Все він бачить, тільки нам не говорить. І з такими оченятами - ім'я йому Любомир.

Мені сподобалася думка уважної медицині й тепер я не уявляю іншого імені та в кожному погляді малечі пригадую яскраві очі Бориса. Так і живу з всеосяжною любов'ю до дитинки й гнітючою пусткою там, де колись панував коханий чоловік.

Час спливає невпинно і моє сонечко вже тримало голівку й починало щось белькотіти, як одного разу, гуляючи з ним в парку, я отримала дзвінок з дому. Телефонувала онука сусідки, баби Валі. Вона живе не в нашому будинку, але про мій яскравий роман з «летючим Змієм» звісно знає. Про той зірковий спалах чула купа людей. Вони смакували наслідками аварії, пліткували про мою «зраду» і наш розрив... Та думаю, що наразі вже знайшли для розваги своїм язикам інші нещастя.

– Добридень, закордонна пані! Це я, Даринка. Онука баби Валі. Як ти там - жируєш серед капіталістів? Пробач! Це не мої слова, а бабці. Вона розповідає про Гордієнків у дворі такі байки, що просто вуха в'януть, – чую я й посміхаюся та пригадую, як засмутила стареньку, коли дуже швидко повернулася начебто від батьків.

– Вітаю, Даринко! Дякую, у нас все нормально. Давай я тебе наберу, щоб було дешевше, – весело пропоную дівчині й розумію, що рахувати гроші у нас родинне.

– Та не парся, фройляйн! Я в порядку. Є один крутий чувак, що підкидає мені бабки. До речі, про крутих. Тут твій зірковий гонщик намалювався. Бабця казала, що спочатку навіть не впізнала. Якийсь він став не такий. Раніше не ходив, а витанцьовував і поглядом грався, а тут з'явився тихий і сумний. Цитую стареньку. Присіпався, аби повідомила твоє місцеперебування. Але ти не хвилюйся, бабуся в мене моноліт. Поморозилася трохи й відпустила ні з чим.

– ...Борис мене шукав? Він ходить? – відчуваю, як від її слів мені перехопило подих.

– Та я ж не бачила його, дорогенька! Але судячи зі сказаного, пересувався він на своїх двох, без сторонньої допомоги, – шокувала мене онука сусідки.

– Дякую тобі, Дашуню, за гарні новини! Значить живий-здоровий «летючий Змій». Це надихає. А як ти поживаєш? Заміж за свого крутого збираєшся? – почуваюся піднесено та намагаюся хоч якось пригальмувати збурені думки.

– Оце вже ні! З ними тільки халепи набиратись. Заміж треба йти за звичайного роботягу. Бо ті, що мріють про славу й багатство горя нам, дівчатам, додають. Ось як твій... Даруй, що сіль на рани підсипаю, – каже дівчина й скоро ми прощаємося.

Я прямую з Любчиком додому й думаю про те, що сусіди на Батьківщині ще й досі не знають про моє материнство. Дивина та й годі! Але наша диктаторка наказала своєму знайомому детективу робити що завгодно, тільки не дати новині просочитись на районі. Особисто мені байдуже та в мами своя стратегія, нехай грається.

Від хорошої новини у мене на серці потеплішало, а на чолі підсвідомо з'явилася

легенька посмішка. Ясно, що Борис Змієвський не міг залишатися інвалідом і в тому, що він переможе неміч не було жодного сумніву. Адже зі мною чи без мене, на трасі чи під час тяжкої реабілітації - він здолав би всі перешкоди. Таким уже створила його матінка-природа.

Прошло ще кілька днів і, вперше за майже півтора року, я знову почула Його голос. Схопилася на ноги й вибігла надвір, під високі смереки.

– Вітаю, найпрекраснішу живу квітку на землі! Ліно, я знову як колись, прошу тебе не кидати слухавку. Тільки тепер нам необхідно серйозно поговорити. Можна я приїду? – просто випалив Він, а в мені вирували відразу радість і біль.

– Здрастуй, Борю! Ти їх все-таки доконав і бабуся з онукою дали мій номер? – нагадую, що я вмю скласти до купи прості речі та раптом чую легкий сміх:

– Ти як завжди неймовірна! То що відповіси?

– Я тобі зараз адресу скину. Згодна, поговорити треба. Краще пізно, ніж ніколи, – ледве стримую шалену радість, хоч не уявляю, чого Він хоче. Може, забрати каблучку для іншої дівчини? Адже його дарунок ще й досі знаходиться у мене на руці.

– Дякую! Як приземлюся, відразу зателефоную. Мені так багато треба тобі сказати... – інтригує невинуватий Змій.

Я нічого не відповідаю, лише з посмішкою думаю: «А як мені багато треба сказати тобі, Борю, ще й познайомити де з ким...»

Розділ 14. Це твій тато

Борис Змієвський звісно сміливець та інтриган, тільки я випадково його перевершила. Самовпевнений ловелас навіть не припускав, що може схибити в амурних справах. І взагалі, після аварії, його голова була зайнята поверненням організму до нормального стану. А самотня ображена дівчина поїхала геть, щоб подарувати життя маленькому хлопчикові.

От і сьогодні в мене дуже нелегкий день. Предки встигли погуляти з онуком на свіжому повітрі, проінспектували свою ідеальну оселю й вихором помчали до кондитерської. А мене залишили охороняти сон малечі й створювати перед дзеркалом образ чарівної матусі...

Чесно кажучи я хвилювалася більше, ніж перед пологами. Воно й не дивно, адже відтоді, як шалений гонщик відібрав у мене душу, а потім оповив її смутком - пройшло немало часу.

Як обіцяв, вихований гість зателефонував спочатку з аеропорту, а потім від дверей. Я зібралася з духом і відчинила... Той, кого востаннє обіймала перед фатальними змаганнями, а потім бачила скаліченого в страшній палаті - стояв переді мною змузнений і приголомшливо гарний.

Його грайлива посмішка тепер була приємно стриманою, а очі проникали наскрізь та примушували ціпеніти. Ясно, що мій отетерілий вигляд тишив красеня, бо Він мовчки простягнув до мене руки, а я забула про розсудливість і здоровий глузд та просто

впала йому на груди. Борис гучно застогнав, наче його сильно вдарили, й оповив усю відразу.

Навколо не було сусідських вікон і цікавих очей, як вдома. Тобто були, тільки на деякій відстані та й взагалі тут люди дещо інакше ставляться до правил приватності. Не знаю, скільки ми так стояли та Змій опам'ятався першим і послабив міцні обійми.

– Як же я скучив за серцем, що ніколи не покидало мене. Прости, я злякався... Знав, що будеш віддавати всю себе й не хотів, аби мучилась, – замість вітання прошепотів він і поступово сповз переді мною на коліна.

– Борю, що ти робиш? Зупинись! Хіба забув, що я не вмю на тебе ображатись? А ще я дуже чекала на цю мить і вірила, що вона настане, – сльози котилися з мене градом та більше не були гіркими.

Він послухався, підвівся й подарував проникливу блакить свого погляду, а я взяла його за руку й запросила до вітальні. Посадила за стіл і хотіла пригостити смаколикami з цукерні батьків та він не дозволив. Сидячи піймав за стан і утопив в райських обіймах.

– Яка ж ти неймовірно красива! Зажди, я хочу надивитися на ту, що вабила з першої хвилини й не виходила навіть з побитої голови. Не знаю, як знайшов сили відштовхнути? Ліно, немає мені без тебе життя на землі! – сипле зізнаннями «летючий Змій» та перетворює моє серце на солодкий десерт.

– Господи! Як же мені було скрутно та я щаслива, що ти здолав недугу й тепер знову впевнений у собі. Тільки я не розумію, всіма цими словами ти хочеш сказати, що МИ можемо спробувати ще раз? – розгублено заглядаю в глибину прекрасних очей і чую:

– Безсумнівно. Є лише один нюанс і він важливий. Через нього тепер ти можеш прогнати мене геть. Те, що я працював над відновленням не шкодуючи сил, дало свої результати. І як тебе побачив - збожеволів від бажань. Та лікарі чомусь вважають, що я не зможу мати дітей. Ось сказав і наче помер...

Я була надто близько й відчувала, що в нього все на місті. А тому загадково посміхнулася й підняла руку:

– І це все? Інших перепон, щоб додати до цієї краси обручку немає?

– Боже мій! Ти й досі носиш її? Але я не можу знову бути невинним егоїстом. Стосовно тебе - це святотатство. Квіточко, я одержимий тобою та подумай про себе...
– продовжує вмовляти мене Змій і в цю мить ми обоє чуємо, що прокинулося наше дитятко.

Любчик завжди подає голос, коли не бачить поруч блаженних очей своєї рідні. А я дивлюся на знеможеного зізнаннями Бориса й розквітаю, як справжня квітка навесні.

Потім примушую встати й тягну до дитячої. Він втрачає останнє терпіння й починає здогадуватися. І коли я беру на руки сонне й рум'яне диво, що як дві краплі води схоже на Нього, мужній гонщик Борис Змієвський чіпляється за одвірки, аби не впасти. Намагається щось сказати та від розпачу й насолоди його красиві губи ворухаться без слів. Тоді я допомагаю:

– Познайомся, таточку, з маленьким Любомиром. Любчику - це твій тато...

– ...Ліно, як же так? Я відштовхнув тебе у таку відповідальну мить. А ти, смілива й нездоланна, дала життя нашому зернятку. Я - дурний боягуз і кінчиків волосся твого не гідний, – пригортається до нас «летючий Змій» і сльози капають з його ясних очей на кофтинку сина.

– Візьми потримай його, не бійся. Дивися, він тебе прийняв. Взагалі-то Любчик не дуже радіє стороннім людям, а в тобі відчув рідного, – милуюся картиною, про яку мріяла ціле життя.

Від солодкого раювання Борис закриває очі, намагається проковтнути повітря й дуже обережно горне до себе малечу. Не контролюючи емоцій, занурюється обличчям у його крихітне тепло, а я не витримую й обіймаю обох. Тепер наша родина ціла й це тягне на справжнє божевілля!

– Борю, мені треба його погодувати. Посидь отут, бо ще впадеш, – схвильовано зітхаю й забираю у Коханого його міжзоряний дарунок.

Я зручно вмощуюся у своєму кріслі й пригортаю Любчика до грудей. А колишній неперевершений звабник поглинає ту картину й намагається залишатися при тямі...

Виручило авто батьків, що під'їхало до двору. Чутно було, як зачинилися ворота й гараж. Зараз парочка моїх снобів з'явиться на порозі, аби нарешті познайомитися з «бездомним водієм і ніщебродом». Саме так вони називали Його колись.

– Доцю, ми вдома! – гамірно сповіщає мама з холу. Це пришелепкуваті предки намагаються не застукати НАС за непристойностями. Я тяжко зітхаю й запитую:

– Готовий познайомитися з моїми екстремалами?

– Ось де ви причаїлися! – театральню зриває з шиї шовкову хустинку мама й уважно дивиться на Бориса: – Вітаю, пане! Ви повз проходили чи заблукали?

– Ні, мамо! Це Він раніше блукав, а тепер вже нікуди він нас не подінеться. Знайомтеся, час настав. Мої батьки - мама Марина і тато Гордій. А це татко нашої крихітки, мій єдиний Борис, – радісно виголошую все, що хочу й ніжно тулю до себе дитинку.

Здається мама не очікувала побачити «простого водія» аж таким імпозантним і чарівним. Статура, зріст, красиве чоловіче обличчя та манери неквапливого солідного пана дивують вимогливу фрау.

– То ось який ти - «летючий Змій»! Розумієш, донька нам про тебе всі вуха продзвеніла. Але тепер ми бачимо, що ті слова були точно в ціль. Ласкаво просимо до родини! Тим більше, що складати до купи вже нічого не треба. Наша дівчинка сама все зліпила, а ми лише трішки допомогли, – промовляє мама, а Борис низько схиляється до її руки й каже:

– Дякую Вам, леді, за таку неймовірну дитину. Я побачив її серед вулиці колись і більше не зміг без цього божественного створіння жити.

Далі чоловіки знайомляться традиційним рукостисканням та перевіряють наявну

силу. І коли всі умовності позаду ми всідаємося, разом з Любчиком, за святковий стіл. Дитина вже бачила в домі застілля, але сьогодні точно відчуває, що в родині з'явився хтось дуже необхідний, аби не сказати головний.

Малеча поступово кочує з одних лагідних рук до інших, зацікавлено водить оченятами й посміхається точнісінько як тато. А Борис Змієвський так лагідно пригортає сина, наче все життя тільки це й робив. Ось тепер він може з упевненістю називатися «летючим Змієм», адже до всіх найзаповітніших мрій уже долетів.

Я періодично забираю в нього дитинку, щоб попоїв. Тільки сьогодні завзятому гонщику не до смачних страв, його апетит сконцентрований на нащадкові. Борис не криючись цілує дитя в голівку й розмовляє з ним так, наче Любчикові вже років дванадцять. А мама з татом тільки мовчки милуються й демонструють подив та радість.

Ця ідилія могла б тривати вічно, тільки маленькому Зміїчку пора відпочивати. Батьки самі розберуться зі столом, а ми (двоє телепатів) маємо на меті зникнути кудись. Сьогодні ввечері я геть не проти потрапити до готельного номера, щоб пригадати буремні часи та довести, що лікарі геть нічого не тямлять у своїх діагнозах.

ЕПІЛОГ

Пам'ятаю, як порівнювала наше Кохання з киплячою лавою чи могутнім громом. Мабуть, тоді я ще не розуміла, що почуття вмінуть подорослішати й затьмарити собою цілий світ.

Сьогодні, у звичайному приватному люксі, ми не сперечалися: хто кому головний. Просто стали одним цілим, разом плакали й сміялися та вперше у житті боялися образити навіть подихом... МИ літали серед мрій! Єдине земне створіння, якого вже не розділити нічим.

Ось Борис відчув мою знемогу й примостив в обіймах, біля серця. А я прикрила очі та слухала його солодку пісню. Воно натхненно пульсувало під моєю щокою й розповідало про своє Кохання до дівчини, що перейшла йому дорогу колись.

– Борю, а як тато? – запитую, ніжно торкаючись долонею Його розпашілого личка.

– Тато помер пів року тому, – сумно й коротко відповідає він.

– Як? Чому, коханий? Він же завжди був такий веселий і міцний...

– Був. Доки я не вліпився в бетонну огорожу й не розтросив відразу наші з тобою мрії та занастив батьківське серце. Він довго тримався краще за мене й не виказував, що слабшає з кожним днем. Того дня йому випадково повідомили дурницю, наче я впав з тренажера. Просто переплутали. Казали він похитнувся, взявся за груди й помер. Це була миттєва смерть та прощення мені не буде, – сором'язливо скидає гірку сльозу Змії.

– Борю, не картай себе за те, що зробила з нами доля. Ти хотів перемогти, щоб ми пишалися тобою. Як же боляче й шкода... Тато переживав страшенно, коли ти прогнав мене. Він дуже хотів аби ми були разом, – витираю по черзі його сльози й свої.

– Так, він дуже тебе любив. Весь час чіплявся, щоб я не зволікав і, як тільки зможу, відразу мчав повертати тебе. Цей наказ я виконав, а ще... Коли б він знав про Любчика, мабуть, ожив би, – вдячно пестить мене Борис.

– Господи! Я оце подумала, що дідусь зі внуком перейшли рубіж життя майже одночасно? – поповзли мурашки по моїй сині.

– Виходить, що так. Ну, коли ми вже заговорили про серйозне, тоді скажи: поїдеш зі мною додому? Виконаєш мрію мого батька - жити зі мною в горі та в радості, в багатстві та в бідності? Чи тобі ці зелені галявини миліші? – раптом став ще серйознішим мій чарівний чоловік.

– Ці галявини? Та навіщо вони мені? Борю, у нас небо вище і схоже на твої очі. Сонце яскравіше і птахи співучіші. А люди, сумні чи веселі, все одно рідні. Я з тобою поїду куди завгодно, хоч на крайню Північ. Тільки Любчика в теплі хутра вберемо й будемо жити серед льодовиків, – тихо цілую його мокрі очі, а Змій потроху відходить від смутку й каже:

– Навіщо ж до льодовиків? Достатньо буде до Хмільника. Є таке курортне містечко у Вінницькій області. Там я народився й виріс. Там вперше за кермо дитячого картинга сів. Там наш з батьком дім і купа знайомих. А ще люди звідусіль туди лікуватися їдуть. І мені термальні ванни й відновлювальні масажі дуже допомогли. Крім того, я там працюю тренером у юніорів. Ось бачиш, коли знайшов час розповісти тобі свою біографію. Ти ж сама казала: краще пізно, ніж ніколи? – повеселішав стрімкий гонщик.

– Я читала про Хмільник. Тільки ні за що б не подумала, що ти звідти. Чомусь вважала, що в тобі вирує південна кров. Дивно, що в нас раніше не було часу поговорити про все це, – чомусь почувуюся винною перед ним.

– Не було, бо я вертівся, мов дурний. Та й що взяти з того, кого називали «летючим Змієм»? Це ж іграшка - паперова й порожня. Тягнеться до неба, а сама прикута до мотузки. А ти мене покохала таким. Я багато чого передумав і зрозумів, лежачи в каторжному ліжку. Тільки прекрасна мама Любчика ще й досі не відповіла мені на поставлене запитання, – нагадує мені Борис, а я починаю загравати:

– Розумієте, пане, я звикла давати відповідь серед банкетної зали, оточена глядачами й орхідеями. Коли наречений схиляє коліно й дарує діаманти. А ще возить на Камаро...

– Камаро в минулому, моя єдина. Здихався я пихатого заліза й ані трохи не шкодую. Розраховувався з командою, хоч ми не прощалися. Хлопці приїздять до мене й на треку дітлахам поради дають. До речі, у мене є пристойний дім. Менший, ніж у твоїх батьків, але родина там вміститься немаленька, – натякає Змій, що й сам не вірить низькопробному висновку лікарів. Адже те, що відбувається з нами в цьому номері точно не тягне на чоловічі недоліки.

– Біда в тому, Борю, що мама з татом тебе прийняли й точно планують нас тут обвінчати, а ти їм знову всі карти переплутати хочеш, – весело заглядаю до Його неймовірних очей.

– А я тебе з Любчиком викраду, маю право! І навіщо ми будемо їм заважати? Вони

мають улюблену справу, тільки донечка виросла й хоче бути самостійною. Ну, а скільки я всього хочу - зараз детально розповім... – сипле тими загарбницькими іскрами з очей мій неперевершений Змій і бере в ситуації гору.

Так і з'явилася серед космічного простору маленька яскрава зіронька, ім'я якій - щаслива родина Змієвських. А тим, хто вірить у силу грошей, цією розповіддю я довела протилежне.

І ще одне. Наразі, коли я пишу ці рядки, виглядаю геть не тендітною... Ми не змогли бути розважливими й чекати, доки Любчик підросте. Взяли й спростували неправильний діагноз. І вже через кілька місяців у нашому родинному горщику буде аж п'ять росточків: тато, мама, чарівний Любомир і майбутні двійнятка. Спеціально прохаємо лікарів тримати в таємниці стать наших крихіток. Нехай для всіх буде сюрприз!

Ось така вийшла проста й романтична історія про нелегкий шлях двох земних створінь, що бажали долетіти до мрій і точно до них долетіли.

Кінець